

M

MACARIUS, xxxi, 112, 113, 114, 117; xxxviii, 345, 371. Macarius adversus Donatistas pro imitate sancti secun- dum leges contra eis latus, xxxii, 167. Macarianam Donatistae Ecclesiam Catholicam vocabant, xxxviii, 471, 472, et Catholicos, Macarianos, xxvi, 251; xxxii, 37, 115. Refelluntur, et aliquo sensu nomen hoc gloriose Catholicorum veriti ostendunt, xxxii, 37, 38, 39, 63, 114, 115. Macarium Donatistas persequendo perisse clamabat Petilianus, *ibid.*, 107, 114. Refellitur Petilianus, *ibid.*, 115. Macariana tempora, vii, 225, 226; xxxviii, 315, 446. Paulinus ad Macarium consolatorum epistolam dedit, xli, 389.

MACROBIUS a quo Macedoniam, xxvii, 237; xxix, 298.

MACROBIANUS, xviii, 291; xxxii, 218, et Phlothinus peccabant in Spiritum sanctum, xi, 477.

MACROBIUS Africae vicarius, xi, 228. Vir negotiosissimus in republica nec suis, sed aliorum utilitatibus attentissimus, xi, 207. Amator est republicae, *ibid.*, 234, 235, 236, 237. Lenis et humanus, *ibid.*, 208. Interventit apud episcopum pro clerico, *ibid.*, 214. Ab Augustino quadam querit, et ab eo rescriptum accepit, *ibid.*, 204, 205, 206. Rursumque scribit Augustino, et quae illi rescribit, *ibid.*, 227. Macedoni edictum adversus Donatistas, *ibid.*, 241. Macedonium Augustino commodat decem et septem solidos, xli, 423.

MACROBIUM regnum quanto tempore duravit, iii, 77.

MACROBIUS ignis non agnovit, qui tres pueros agnovit, xvi, 352. Quere, xxi, 50, 51. Machabaeus et tribus pueri in persecutione diversis exitus, idem tamen Dei praesidium adiuti, xvii, 440; xxi, 40, 50. Machabaeus plus praesentium, quam tribus pueros, xx, 513. Machabaeus Deus oculis coronavit, tres pueros aperte liberavit, xxi, 37, 38. Machabaei in igne defecerunt carne, non fide, x,

158. Machabaei pro sacramentis veteribus martyres effecti, xxxviii, 416, 417. Et pro Christo, xxi, 46. Machabaei martyres non appellatione, sed re ipsa Christiani, *ibid.*, 44. Machabaeis merito instituta solemnitas, *ibid.*, 44, 47. Basilica in eorum memoriam erecta Antiochiae, *ibid.*, 47, 48. Machabaeorum mater septies martyr, *ibid.*, 48. Eius forniculo laudator, ix, 331; xxxvi, 514. Ab ipsa matre dicant filios diligere, xxi, 48. Machabaeorum mater Ecclesiam representavit, *ibid.*, 49. Matri Ecclesiae similis, ix, 334. Sermo in solemnitate Machabaeorum, xxii, 235. Sermones in solemnitate sanctorum Machabaeorum, xxii, 304, 309, 315. Martyres Machabaei omni sexui et aetati sunt exemplum, *ibid.*, 304, 305.

MACHABEORUM libros non habent Iudei sicut Legem et Prophetas et Psalmos, xxxiii, 232. Ecclesia pro canonici habet, iii, 491. Quare, *ibid.*, Non inutiliter ab Ecclesia recepti sunt, si sobrie legentur vel audiantur, xxxiii, 232.

MACHARA est gladius et in parte acutus, xiii, 74. Machara lingua, maior quam ferri, xvi, 589.

MACOMADES, MACOMADIA, xxxi, 411; xxxii, 345.

MACROBIUS Donatistarum episcopus, xxxiii, 269, 284; xi, 5. Macrobius audit bonae indolis juvenis, xxxix, 315. Donatistarum apud Hippocnem episcopus ordinatus, xxxix, not. (45), 550. Litteris Augustini rogatur ne suldaconum ipsis relapsetur, xxxix, 312, 314. Quam iniqua ejus responsio, *ibid.*, 313, 315. Macrobius manifeste injustitiae convinctus Augustinus, *ibid.*, 315, 317. Macrobius Circumcellionum facta per Punicum interpretari arguit, *ibid.*, 328.

MACSTRIS seu MATRIS, xxxi, 425.

MADABRENSIS idololatras scribentes Augustino vocant eum patrem, et optant in Domino salutem, xxi, 303. Eos Augustinus ad veram religionem hortatur, *ibid.*, 303. Madabrense forum numinum

frequenta possessum, xxviii, 288. Quae ibi sint simulacra, *ibid.*, 290.

MADIAN, interpretatur Declinans iudicium, x, 135. Filius fuit Abrahamae de Cethura, vi, 466, 467.

MADIANTE ab Abrahamo per Cethuram propagati, vi, 179, 180. Madianite vocatur aliquando Ismaelites, *ibid.*, 179, 180. Ethiopeus, *ibid.*, 443. Nunc Sarceni appellantur, *ibid.*

MALLETI interpretatur Parturientes sive Dolens, viii, 482, 483.

MAGDALENA peccatrix an fuerit soror Lazari dubitatur, xvi, 31. Ejus conversio, ix, 236. Magdalena frontisior facta est ad salutem, quam fortasse erat in fornicatione, xli, 94. Ideo sanitatem recepit, quia agrotis sibi visa est, xv, 20. Ipsi Christus apparet, quem tangere prohibetur, xx, 259, 269. Christi ad Magdalenam verborum sensus, *ibid.*, 251, 259, 265, 269, 270. Magdalena figurat Ecclesiam, xvii, 207. *Vide* MARIA MAGDALENE.

MAGIAM nunc laudat, nunc vituperat Porphyrius, ii, 466, 467. Magiae impietas ostenditur, *ibid.*, 392, 393.

MAGICARUM artium inventor Zoroaster, iv, 188. Magiae artes ex curiositate demum, xv, 272. Et doctrinis ac operibus demonum exercentur, ii, 394. Quomodo magicae artes demon homines edocuit, iv, 168. Magica consecratio, xxi, 146.

MAGI Pharaonis, xvii, 233; xviii, 479. Quare fecerunt quaedam miracula sicut Moyses, xxvii, 158; xxxviii, 427. Magi per demones possunt quidquid possunt, xxx, 272, 273. Deus solus creat etiam illa, quae magicis artibus transformantur, *ibid.*, 273, 274. Aqua quam Magi Pharaonis verterunt in sanguinem, vel marina erat, vel ex ea regione in qua erant filii Israel, xi, 89. Ab Magi mortuos suscitaverunt, xxxix, 513. Apuleius Afer, cum omnibus suis magicis artibus, ne ad aliquam quidem judicariam republicae potestatem potuit pervenire, *ibid.*, 533, 534. David sine regni dignitate pervenit, *ibid.*, Magi non prophetis, nedum Christo comparandi, quoad miracula, *ibid.*, 534. Magi Aegyptii a Moysse superati, *ibid.*, 513. In dubio utrum medicamentum sit magicum nec

ne, quo animo quisque utatur interest, iv, 474. Magi multis meriti peccatis, xx, 71. Eorum impietas in sacrilegiis, xx, 60, 61. Magi etiam apud infideles severe puniti, ii, 392, 393. Apuleius apud iudices Christianos de magicis artibus accusatus est, ii, 393.

MAGIS stella apparuit eo die quo Christus natus est, *ibid.*, 66. Haec stella fuit insignifica lingua coeli, xx, 62, 63, 70. Nunquam antea, nec postea inter sidera apparuit, *ibid.*, 62, 63. Christus a magis quo die adoratus sit, ubique clamat praedare solemnitas auctoritas, *ibid.*, 60, 61, 70. Magorum numera, xxxii, 97. Primitiae gentium in magis delibatae, xx, 67. Magi cur potissimum Jesum regem Iudaeorum quiescerent et adoraverunt, xxv, 176. Magi, *Vide* Sermones de Epiphania. Magi offerentes thura, aurum et myrrham, xxxi, 99.

MAGISTER natus est docet hominem scientiam, nisi Deus, xxi, 465, 294, et ex professo in libro de Magistro, i, 528. Homo exterius admoet; Deus veritatis intus docet, i, 562. Magistrum internum non habere, testimur, cum bene alimentum iudicio non errante approbamus, xi, 75. Qui per ministros suos rerum signis extrinsecus admoet, rebus ipsis per se ipsum intrinsecus docet, *ibid.*, 98, 99. Magister unus Christus ipse docuit Moysen per Jethro, Cornelium per Petrum, Petrum per Paulum, *ibid.*, 380. Condiscipuli omnes sumus sub Christo magistro, xvii, 364, 365; xxi, 28, 29. Magister est templum ex quo Deus reddit responsa, iv, 414, 415. *Vide* DOCTRES, DOCTOR.

MAGISTER memoriae, praefectus verborum et adnotandis quae primario dicto respondebat, xxxix, 359. *Vide* notam (52) *systema voluminis*.

MAGISTRI penulati, xxv, 22.

MAGISTERIUM periculosum, discipulatus securus, xvii, 365.

MAGISTER namque civitatis, administrant quosdam actus bonae civitatis, et e converso, ix, 129.

MAGNA res magis vix desiderat, i, 21. Maxime res cum a parvis quaeruntur, magis eos solent efflere, *ibid.* Magnus Deus non mole, sed virtute magnus est, xxxix, 508. In his que non

quitate suam, vi, 439. Ad omnipotentiam Dei pertinet, ut ex libero arbitrio venientia mala esse permitat, xxvi, 244. Mali Deus non est auctor, xv, 463; 466; xxvii, 548; xxxviii, 9. Ex duobus generibus malorum que sunt in mundo, quoddam pertinet ad Deum, xxviii, 83. Malum quod est poena, a Domino perpetratur, *ibid.* 171, 173, 173. Malum poena iuste a Deo infligitur, xxv, 144; xxvii, 275. Mala Deus inferi malis, non peccatis, sed supplicia, xi, 43.

Mali ortus et origo, xxxvii, 272, 273; xxxv, 125. peccatum, xxviii, 91, 92. Censuerunt philosophi contingere mala, propter peccata ab animalibus in alia vita commissa, xx, 232. Mala lupus vite agnoscit pariter Manichæi et Catholicæ, sed de eorum origine prope dissentunt, xxxvii, 460. Mala generis humani volunt Manichæi deputari nescio cui mali principio, eternitati Dei conentur; Pelagiani nolunt imputare peccato, *ibid.* 305. Mala non sunt naturalia, v, 412. Malum cum quo nascitur un naturale, xxxvi, 293. Falsum est, malum non posse coexisti, quod naturale est, xxxvi, 344. Malorum omnium nostrorum causa peccatum est, xx, 282. Mala nulla essent, si non esset peccatum, iv, 228. Malum nullum esset, si non fecissemus, v, 427. Mala congenita nobis veniunt ex natura peccati vitata, xxxvii, 460. Mala congenita, si non peccasset, in paradiso non fuissent, *ibid.* 461, 495. Mala que patiuntur infantes, ostendunt originalia peccata, *ibid.* 38, 39. Et non sunt nisi ex natura vitata, xxxvii, 376. Manichæorum hæresis de naturali malo, quantum distat a Catholicæ dogmate peccati originali, xxxvii, 28. Mala non ad peccatum originale referunt Pelagiani, xxxvii, 591. Uniquereunt unde malum veniat, Manichæos adjuvat Pelagiani, xxxvii, 476. Manichæus in questione de malo facile respondet Catholicæ, non Pelagiani, xxxvii, 428, 429. Catholicum dogma de origine peccati vitata est confutandum, ut vincatur Manichæus, *ibid.* 466. Malum unde secundum Julianum, *ibid.* 403. Malum in ipso Deum refundendum esse inepte probat Julianus, *ibid.* 393, 394. Malorum que a creaturis pa-

timur, causa est peccatum, xiv, 398. Mala lupus vite nomisi ex peccato, xxxvii, 490, 491; 486. Mala corporis et animi pullulaverunt a radice peccati, *ibid.* 414. Mala que in Ade pregenita non conspiciuntur, ex peccato originali, xxxvii, 395. Mala nascentium tribuenda peccatis parentum, *ibid.* 221, 232. Malum nisi experimento non sentimus, v, 427. Quid esset malum, potiusc intelligere homo ante mali experimentum, *ibid.* 430. *Vide* AFFLECTIO. Malis temporalibus nihil mundus affligit, xxxix, 342. Mala hæc ut in Prophetis et in Evangelio prædicta, non sunt miranda, *ibid.* 343. Mala quasi optantes Prophete, quo animo dicunt, viii, 13. Mala hæc et bona et malis et bonis communia, x, 82; xvii, 486; xviii, 6. Secus post iudicium, iv, 73, 73. Est malum quod non dat Deus bonis, et est bonum quod non dat malis, viii, 348. Mala quisque melior ex cupiditate et ex consuetudine, xxxvi, 463. Si desit pietas et charitas, quod est mundi malis tranquillitas et quies, nisi luxuria perditionisque materies, sive invitamentum sive adiumentum? xli, 301. Prospera res, domum esse consolatis; res autem adversa, domum esse admonitis Dei, *ibid.* 179. Tempora mala et dies mali, unde, xviii, 376; xix, 423; xxi, 21, 107. *Vide* DIAS. Solutorum et imperiorum est accersere ordinem rerum, cum putant tempora esse pejora quam fuerint, vii, 137. Mala que per quosdam imperatores Christianos imperio Romano acciderunt, immerito in doctrinam Christianam rejiciuntur, xxxix, 340.

Mala quædam sunt, quorum Deus auctor est, xxxv, 197. Unum et idem nam quomodo et a Deo et a diabolo esse possit, *ibid.* 350. Malum quod Angelo vel homini adscribitur, ei a quo confidit sunt, non adscribitur, xxxvii, 411. Malorum temporalium causa superiores potius attendit Augustinus, xli, 246. Mala quomodo sint a Deo, xxvii, 228. Ad quid illa permittit Deus, ii, 104; iii, 184; xxxv, 101; xxxvii, 227, 228. Malis variis vitæ lupus scecli cur peragi permittit Deus, viii, 13; xxxv, 194, 195. Malum quod tibi a Deo venit,

non est malum, quia iustum, vii, 471. Malis bene uti novit Deus, iii, 213. Novi bene operari de malo, xxxvii, 320. Novit de malo facere bonum, xxxix, 48, 50. Multa bona Deus facit de nostris malis nostrisque peccatis, xli, 334. Mala Deus omnipotens esse non sineret, si eis bene uti summa sua bonitate non posset, xxxvii, 405. Potentius esse non posset, xxxvii, 405. Potentius deus esse iudicavit Deus, etiam de malis, vii, 328; xxvi, 114, 115. Malum a Deo non fit, quando fit de malo bonum, xxxvii, 320, 321. Mala etiam Dei misericordia prosunt, xxxvii, 500. Et in bonum electis cedunt, xxxix, 492. Quoscumque, sicut fuerant quibus datur, xvi, 123. Nihil mali accedit sanctis, quod eis non vertatur in bonum, ii, 19. Ad probationem et emendationem mala permittuntur, *ibid.* 31. Sunt ad eruditionem nostram, xv, 8. Justorum virtutum presen vivat seu moriantur, perire non possunt, *ibid.* 102. In his pressuris non cessat fluere anura murmurantium, et oleum confitentium, xxxix, 343. Mala presentia aut transeunt nobis viventibus, aut dimittuntur nobis mortuibus, xviii, 216. Deus de malis bonus facit, vel ea sanando per misericordiam, vel ordinando per iudicium, xvi, 350.

Malo qui bene utatur, xxxvii, 318. Mala lupus vitæ, que vitare impossibile est, qua causa, qua expectatione, plurimum, xvi, 321. Mala temporalia dupliciter patiuntur servi Dei, xvi, 143. Mala temporalia non timenda, xxxvii, 210. Ego animo ferenda, que patiuntur et homini, vii, 69. Pro ille pietatis omnia mala corporalia toleranda, ii, 512. Si vere quod bonum est toto corde dilexeris, omne malum patienter et acquiesciter sustinebis, xxi, 76. Christianorum est pati mala temporalia, et bona sperare sempiterna, *ibid.* 41. Mala quecumque lupus vitæ cum æternis non comparanda, xxi, 472, 473. In compensatione æterni ignis, non parva, sed nulla sunt, xxvi, 356. Mala ut non timeremus, in se omnia pertulit Christianus, xxv, 533. *Vide* BONA. Mala quibus or-

bis terrarum affligebatur, non esse signa iudicii proxime venturi ostendit Augustinus xxi, 125, 126.

Mala hominis duo, mortalitas et iniquitas, xix, 466. Malorum radii cupiditas, xxxvii, 423, 126. Mala hominis duo, error et infirmitas, xix, 554. Ignorantia et concupiscentia fontes omnis iniquitatis, xxxvii, 413. Mala morum, vel sola vel maxima deputanda sunt, 116, 161. Mala mala corporis, non mala morum pati exhorret, *ibid.* Mala bonis solis carnalibus frui et mala sola carnalia non periri curant, *ibid.* 109. Mala sola deputant mala, corporis externarumque rerum incommoda, *ibid.* 110. Mali quasi maximum bonum putant, habere bona omnia præter se ipsos, *ibid.* Malum esse aliud est, aliud malum pati, xviii, 82. Malum malum aliud est præter peccatum, xxviii, 83. Malum opus non fit nisi a malis, iii, 188, 189, 190. Malefactum est in quo libido dominatur, xxvii, 278, 279. Quidquid in te mali est de peccatis, tum est; quidquid in iustificationibus, Dei est, vii, 327. Aliquando voluntate, aliter, xxxvii, 494. A malo qui metum abstinet, dum occasiones inveniunt, non mali sunt, sed manifestantur qui erant, x, 366. Christiano non imputatur si quid mali per hæc que propter bonum acieitum facit aut habet, operum acciderit, xxxvii, 466. In omni opere licentiam querentes, querunt exempla mala viventium, xxi, 363. Non sunt facienda mala, ut veniant bona, xxxv, 344. Mala affectus, quandovis alius proposit fuerit bona invenire non potest, vii, 308. Mala quocumque non sunt asseruntur, sed que per experientiam discurrunt, feliciter nesciuntur, xxxvii, 466. Doleunda sunt que mala facta sunt, etiam si quantum possunt, postea corrigantur, xxxix, 16, 17. Mala sine dolore sunt pejora, xxxix, 250. Deus pro suis regimini equitate et bene utitur malis, et perversis recte, xxxvii, 439. Malis peccantium bene utitur Deus, xxxix, 267, 268. Mala Deus tolerat a malis fructu, qui æternus est, et videt quid illis seriet, x, 346.

Malum perferre quid, xxxiv, 210. Malum contra quod pugnant baptizati, ex peccato originali, xxxv, 147. Abstinere ab omni re mala quic dicitur, xxxiv, 286. Malum quod non vult, quomodo se facere dixerit Apostolus, *ibid.* 420. Mala congenerata vincuntur per gratiam, xxxvii, 295. Dellectere a malo et facere bonum, non est possibile voluntati hominis, nisi per gratiam, *ibid.* 88. Non est in potestate filiorum hominis a malo liberari, nisi gratia det potestatem filios Dei fieri, xxxvi, 290. A malo liberari quid sit, xxi, 23. Homo rogans liberari a malo, se a se liberari peti, xix, 552, 553, 554. A malo congenio liberat Christus, xxxvi, 286. Mali nostri finis, quid, lvi, 4.

Malum pro malo reddere iustitia videtur, sed hæc non est Dei iustitia, vii, 147. Injustorum, si dici potest, iustitia est, xi, 260. Homo cum malum pro malo reddat, malo voto id faciens, prior ipse malus est, dum punire vult malum, vii, 147. Qui non reddit retribuentibus mala perfectus est, *ibid.* Vide VIXOR-CAZA. Malum pro malo non semper reddit, qui corripit eum a quo veatus est, xxxix, 172, 173, 174.

Mali quomodo ex Deo, et non ex Deo, xxxvii, 57. An mali recesseri possunt inter opera que Deus fecit bona valde, v, 337. Malos Deus fecit quod naturam, non quod culpam, xviii, 521. Mali se habent voluntatem malam, a Deo autem et naturam bonam, et iustam ponam, v, 325. Malos sic creat Deus, quomodo piscem et nutrui malos, xxxvii, 419, 420. Hoc non repugnat Deo, *ibid.* 423. Cur creat Deus quos futuros malos, xi, 291, novit, xxxvi, 409. Malos Deus inquit tanquam pecora sua, viii, 49. Mali vasa perfecta in perditionem, xv, 174, 175. Si Deus vellet, etiam mali boni essent, v, 524. Malorum voluntatem in bonum convertere potuit Deus, sed noluit; cur noluerit, pene ipsum est, *ibid.* 525. Sanctioribus, xxxix, 82. Exemplis prelostrat, *ibid.* Non erunt mali, quando non erunt qui per ipsos probentur, viii, 68. Mali si non essent, non esset unde oraretur pro inimicis, xvii, 300. Deus qui novit exercere nos, miscet nobis et non perseveraturus, viii, 530, 531.

292, 475; xxvii, 94. Malos in sua disciplina non esse, neminem sibi arrepare posse, xxxix, 88. Mali et heretici, et variis Scripturarum testimoniis describuntur, xxxi, 393; 414. Mali propterea sunt mali, ut sint beati, vii, 405; xi, 380. In quantum mali sumus, minus sumus, vi, 445. Nemo malus fecit bonum, xviii, 297, 228. Nemo malus non sibi prius nocuit, *ibid.* 45. Non impune sumus mali, quia Deus iustus est, vi, 425. Malorum poenis non multum dicitur, v, 525, 526. Deus ex malorum poenis consulti statuti honorum, *ibid.* 524, 525, 526. Malus sua ipse sibi poena, xxi, 22. Malo bonus gratia est etiam ad videndum, xvii, 404. Mali bonis insultant, x, 388. Ponos flagellant, *ibid.* 405, 407. In malos non severtunt nisi mali, xxi, 67.

Malorum felicitas nonnullis scandalum, xvii, 318, 319, 322, 385, 442; xx, 287. Et occasio est infirmis murmurandi, vii, 322; viii, 60, 486. Querela eorum repræsentatur, vii, 322, viii, 499, 499; x, 376. Malis nocent etiam ipsa bona, vi, 290. Malis non revera bene est, nec bonis male, xviii, 81. Malis in tribulationibus quam miseri, viii, 80. Malorum scientie duæ, et duæ obliviones, vi, 314. Malis vult bona omnia prætere se ipsum, xvii, 415; xviii, 325, 400, 392; xxi, 20. A malo se ipso qui liberatus sit, securus est ab aliis malis, xvii, 525; xxi, 22.

Mali circumdant undique servos Dei, xvii, 209. Necessè est ut inter malos vivamus, iv, 14; xi, 313. Necessitas vivendi inter malos, quanta poenis, x, 487. Mixti sunt inter bonos mali, xi, 129, xi, 558; xxi, 148. Mali permixti bonis, securus sit, vii, 390. Mali manifesti sunt, boni autem occulti, xxi, 274. Mixti sunt inter bonos mali, in omni congregatione multitudinis, viii, 521. In omni vite genere, viii, 58, 59; x, 514, 515; xvi, 212. In familia vii, sanctioribus, xxxix, 82. Exemplis prelostrat, *ibid.* Non erunt mali, quando non erunt qui per ipsos probentur, viii, 68. Mali si non essent, non esset unde oraretur pro inimicis, xvii, 300. Deus qui novit exercere nos, miscet nobis et non perseveraturus, viii, 530, 531.

Mali multo plures sunt quam boni, qui latent inter malos, sicut grana inter paleas, *ibid.* 339.

Mali mixti cum bonis in Ecclesia, xxxv, 217. Ex ipsa Donatistarum confessione in Ecclesia vel occulti, a quo seminati, xxxviii, 66. Parabolas Evangelicas de bonorum et malorum in Ecclesia permixtione, quomodo eluderet Donatistæ conati sunt, *ibid.* 244, 245.

Mali non sunt in Christi corpore, xxxviii, 144. Intus esse videri possunt, sed foris sunt, *ibid.* 358, 359. Extra Ecclesiam sunt, quia super arenam sunt, *ibid.* super petram, xxxi, 406, 413. Malos interdum Ecclesia, ne perturbato et schisma contingat, sacramentis uti vel iustitia permittit, xvii, 196. Mali a bonis tolerandi, xx, 166, 288. Foris et intus tolerandi, xvii, 308; xviii, 82, 89; xx, 166; xxi, 311. In Ecclesia tolerandi, vii, 323; viii, 226, 522, 525, 551, 552, 553; ix, 180; xi, 358; xvi, 92, 145, 153, 198, 228; xxxii, 376, 377; xxxiii, 243, 244, 247; xxxix, 324. Quare tolerandi, xxxi, 172. Propter unitatem tolerandi, xxxi, 202, 209, 204, 205, 206, 207, 209, 210; xxxii, 180; xxxiii, 58. Vide ZANAXIA. Mali tolerandi, xxxiii, 251. Misericorditer corripit homo quod potest; quod autem non potest, patienter ferat, et dilectione genat atque luceat, xxxi, 212. Mali tolerandi potius, quam per iudicium bonos tolerandi, non boni propter malos deserendi, xxxix, 184. Malos pro unitate tolerare, non parva laude dignum est, nequam reprehensione ulla, xxxviii, 439, 440. Hoc afflicte debemus, tolerare hic malos, quam iudicari a bonis, viii, 467. Mali a bonis quam a bonis facilius tolerantur: quomodo facilius unus sanus fert duo aegros, quam duo aegros se invicem singulos, viii, 323. Mali in Ecclesia tolerandos esse nulla Scriptura non admonet, xli, 372. Vitiis, Ecclesia non est deserenda nisi unus sanus fert duo aegros, quam duo aegros se invicem singulos, viii, 323. Mali in Ecclesia tolerandos esse nulla Scriptura non admonet, xli, 372. Vitiis, Ecclesia non est deserenda nisi unus sanus fert duo aegros, quam duo aegros se invicem singulos, viii, 323. Sana doctrina est, ut nec propter malos recedatur ab Ecclesia, nec in ma-

los ipsos negligatur disciplina, xxvi, 45, 46, 49. Etsi a populo Dei non separantur mali, erga eos tamen non dormit Ecclesiastica disciplina, xxxiii, 132. Malorum tolerantia corruptions Ecclesiasticæ disciplina non excludit, *ibid.* 100. Malos a bonis in unitate pro pace tolerandos negat Eusebius, *ibid.* 244. Tichonius ceterique Donatistæ tolerantios dixerunt, etiamsi vera crimina mali obijcerantur, xxxi, 215, 471, 475. Cum conlatio peccandi multitudinem invaserit, non jam excusationem, sed divine discipline severa misericordia necessaria disciplina in bonis in unitate pro pace tolerandos negat Eusebius, *ibid.* 244. Tichonius ceterique Donatistæ tolerantios dixerunt, etiamsi vera crimina mali obijcerantur, xxxi, 215, 471, 475. Cum conlatio peccandi multitudinem invaserit, non jam excusationem, sed divine discipline severa misericordia necessaria disciplina in bonis in unitate pro pace tolerandos negat Eusebius, *ibid.* 244. Tichonius ceterique Donatistæ tolerantios dixerunt, etiamsi vera crimina mali obijcerantur, xxxi, 215, 471, 475. Cum conlatio peccandi multitudinem invaserit, non jam excusationem, sed divine discipline severa misericordia necessaria disciplina in bonis in unitate pro pace tolerandos negat Eusebius, *ibid.* 244.

Mali si sunt in Ecclesia, nil aliis possunt nocere, xxxi, 113, 149, 140, 148, 152, 154, 172; xxxii, 29, 30; xxxiii, 99, 100, 101, 103. Inter malos quomodo innocentia custodiatur, xxxii, 215. Inter malos estote boni, et eritis sicut mali boni, xx, 282, 283. Mali non obstant eis qui facis eorum non continentur, xxxi, 40. Malos qui tolerant, non communicant eorum peccatis: sicut non communicant eorum peccatis: sicut nec Paulus laborum fratrum, ius Apostoli, furto et scelere Jude, xxxii, 139, 140. Mali spiritualiter a bonis sejuncti sunt; si autem et corporaliter, peiores sunt, xxxi, 386, 387. Separatio cordis a malis precipitur, non corporis, xvii, 147; xxxi, 402, 403, 404; poenis, xvii, 147; xxxii, 64. Malorum communicatio cum bonis non aeterna, sed temporalis; nec spiritualis, sed corporalis, xxxii, 147. Mali a bonis per hanc vitam non corporum segregatione, sed malorum diversitate disjuncti sunt, *ibid.* 490. Hæc separatio corporis a malis ad finem a seculi reservatur, vii, 516; ix, 128, 129; xxxii, 147. Vide PRÆCATORUM.

Mali non sunt gratis in hoc mundo, xvii, 512. Ad quid mali in hoc mundo, xvii, 305. Mali hic suo loco in usus bonorum positi, xxxi, 52. Abundantia malorum, rum propter purgationem bonorum, vii, 307, 310. Cum ipsi mali sint suo vitio, dens de malo eorum bene facit, ut, 300. Mali bonis operibus Dei male utuntur, *ibid.* 497. Malorum est male propter malorum permixtionem, xxxix, 323. Sana doctrina est, ut nec propter malos recedatur ab Ecclesia, nec in ma-

los ipsos negligatur disciplina, xxvi, 45, 46, 49. Etsi a populo Dei non separantur mali, erga eos tamen non dormit Ecclesiastica disciplina, xxxiii, 132. Malorum tolerantia corruptions Ecclesiasticæ disciplina non excludit, *ibid.* 100. Malos a bonis in unitate pro pace tolerandos negat Eusebius, *ibid.* 244. Tichonius ceterique Donatistæ tolerantios dixerunt, etiamsi vera crimina mali obijcerantur, xxxi, 215, 471, 475. Cum conlatio peccandi multitudinem invaserit, non jam excusationem, sed divine discipline severa misericordia necessaria disciplina in bonis in unitate pro pace tolerandos negat Eusebius, *ibid.* 244.

Deus, xxxvi, 418; xi, 40, 41. Quomodo, xli, 409. Mali sicut bonis Dei male utuntur, dum non corriguntur; sic contra Deus etiam malis eorum bene utitur, non solum ad iustitiam suam, etc., sed etiam ad executionem et proventum sanctorum suorum, *ibid.* 410. Mali utilis Deus, non secundum eorum pravam, sed secundum suam rectam voluntatem, xx, 122, 123. Malis bene utilis Deus, eorumque malitiam ad excendens bonos et admonens accommodat, xli, 28, 24. Mali et mali, itemque mali et boni inter se pugnant, *ibi*, 222. Quo pacto mali bonis prosunt, *ibid.* 286. Malus iusto nihil nocet, sed prodest, xvii, 440, 441, 525. De malis hominibus quanta bona Deus nobis prestat, x, 407. Malis datur potestas in bonos propter bonorum iustitiam, xxxviii, 131. Per malos probantur utili, viii, 68, 69. Mali sunt ad admonitionem, vel executionem bonorum, vi, 216, 225, 535, 567, 568. Omnis malus uti deo vivit ut corrigatur; aut deo vivit ut per illum bonus crearetur, viii, 513. Mali sunt alii executionis adminiculum et timoris exemplum, v, 525. Homo malus, novacula acuta, xvii, 441. Malus potens, novacula superflua resacans, xviii, 246, 247. Malis reddet Deus secundum naturam eorum, non secundum utilitatem quam ex eis iusti proeperant, x, 407, 408, 409. Mali qui volentes injure utuntur bonis, iuste nolentes cruciantur malis, xi, 50. Cur malis Deus parcat, viii, 514; x, 390. Mali hic servantur, ut boni inde nascantur, xxi, 53. Mali Christiani plus cavendi, quam Iudei ac Paganus, xxv, 541. Servire in malos non licet, xxi, 63. Quare et quomodo mali diligendi, *ibi*, 18. Mali diligendi sunt ut non sint mali, *ibi*, 217. Qui sic agit cum malis, ut eos malitie poenitet, movit etiam indignitatem conversione, 200, 203, 204. Mali perunt ad conversionem ad iustitiam, aut amissa potestate adversus bonos, xxi, 333. Malus si displicerit sibi correctus placebit sibi, xviii, 227, 228. Malus mortuus hic dolendus, xxi, 68. Male viventibus et recte vivere prohibentium auctoritate non docet, xviii, 453, 456. Ex mala vita eorum qui putabantur boni, veniunt in suspicionem

malam prope omnes boni, viii, 411. Mali in futura vita non erit bonus, xxi, 54. Mali feno similes, xi, 160. MAMBRES et James Moi resisterunt in eremo, xxii, 433. MAMMANTES dicuntur qui herent his rebus quas de seculi sepe pepererunt, x, 441, 442. MAMMONA Divitias interpretatur, viii, 496; xiv, 336. Mammona apud Hebræos divitias, apud Punicos locum significat, v, 388; xviii, 624. Pellarum et perniciosum dominum, quibus mammonæ servit, xiv, 243. Mammona iniquitatis cur dicatur divitias, viii, 379, 380; xvii, 520; xviii, 96, 624, 625. MAMMOTHREPTI dicuntur pueri qui diu sugunt, quod non decet, viii, 416. MAMYTES duodecim rex Assyriorum, *ibi*, 438. MAXIME interpretatur Necessitas, vi, 613. Obolitus, ix, 103; x, 90. MANCIPIA dicta, quia manu capta sunt, vi, 192, 193. MANDATUM sanctum quid, xviii, 293. Mandatum quomodo sit in vitam et in mortem, xxxviii, 148. Mandatum scilicet esse arma, non quibus occidat te, sed quibus a te occidat inimicus: sed non presumere de viribus tuis, xix, 293. In mandata Dei, tanquam in speculum, inspicere nos oportet, xi, 394. Mentis abeundantur ut qui sapient terrena, *ibid.* 411, 412. Periculosus cognoscitur, quo presentem ipsam conveniunt divinitatem, ostendunt liberum arbitrium, xxxv, 464. Antiquis fidelibus nihil profuerit Dei dilectis mandata, nisi eos Christus liberasset, xi, 338. Mandatis Dei rectis et arduis humana non temperant infirmitas, nisi preveniens eus adjuvet charitas, *ibid.* 398. Mandatum sine Dei adiutorio littera est occidens, xiii, 53. Mandata Dei nominis per gratiam implentur, xxi, 283; xxv, 260, 261. *Si volueris, conservabis mandata,* quo sensu dictum, xxxv, 492, 493. Mandata Dei custodire, est in dilectione eus persistere, xxxi, 305. Id agit gratia ut dilectione implentur mandata Dei, quia timore non poterat, xi, 514. Vis Domini dure sunt timori,

leves amori, xxxviii, 549. Mandatum si fit timore pene, non amore iustitie, serviliter fit, non liberaliter; et ideo nec fit, xxxviii, 437. Latum mandatum nihil est charitas, xi, 434, 488. Mandatum novum, faciens hominem novum, xxi, 290. Mandata Dei quomodo quaerenda, xi, 444. Qui mandata Dei propter mercedem terream facere conantur, non ea faciunt; quia non ipsi, sed alius diligit, *ibid.* 486, 487, 314. Mandata Evangelica sublimiora quam nulli in communione Catholica faciunt, xxxviii, 263. Cur non omnia mandata ab uno quocumque sanctum sunt, xxxviii, 83, 84. Mandatis Dei credere, quid sit, viii, 284. *Vide Lex, PALÆSTRUM.*

Mandatum a Donatistis pro collatione factum, xi, 70. Non sine falsitatis crimine, *ibid.* 77.

MANDRAGORICA poma rara sunt, xxix, 59. Eorum qualitates, *ibid.* Mandragorica poma fecunditatem sterilibus parere quidam opinantur, *ibid.* 58. Mandragorica poma gloriam popularem figurant, *ibid.* 59.

MANDUCARE non est peccatum, sed immoderate uti donis Dei que tribuit ad usum, xix, 243, 244. Manducandi et bibendi que iusta causa, xviii, 126. Manducandi de omnibus cum moderatione, cum benedictione, cum gratiarum actione, licentia Christianis data, xix, 245. Manducet homo ex necessitate, Angelus ex potestate, xxi, 425. Manducandi potestatem, non necessitas erit post resurrectionem, *ibid.* 426. Manducare ebrium non perit, credere est, xv, 287, 288. Manducare cum superbia cur David noluerit, cum quibus et Dominum manducasse legitur, xi, 15. Manducet quodam modo Ecclesia quoniam in suum corpus traicit, viii, 409. Manducare corpus Christi. *Vide EUCCHARISTIA.*

MANX quomodo intelligi delectat in historia creationis, v, 438, 441, 448, 234, 284, 288. Mane quandonam fiet, xvii, 208. Mane erit, cum videbimus quod credimus, xxi, 419. Mane significat prosperitatem sæculi, ix, 209. Tempus consolationis, x, 389.

MASMETUS in Christo indigentia, ipse in nobis manet misericordia, xix, 148, 149.

MANGANA, xxxviii, 270, 271. MANGARE pro maturare non vilebatur Augustido verbum Latine esse, vi, 594.

MANES dii existimati sunt a Paganis, omnes mortui, *ibi*, 409. Et animæ hominum quorum merita incerta sunt, *ibid.* 430.

MANIS PERSA xxi, 142, 143. Sive Manichæus, xviii, 203. Quare potest dictus Manichæus sive Manichæus, xviii, 230; xviii, 493. Manichæus apostoli nomen usurpabat, xviii, 539; xviii, 235; xxxi, 498, 215; xxxii, 22. Præfixo epistolis suis omnibus hæcæ exordio, *Manichæus apostolus Iesu Christi*, xviii, 539. Quare se apostolum Iesu Christi nominabat, xviii, 187. Falso se dicit Christi apostolum, xviii, 362. Inapte cum sic nominabant eus discipuli, xviii, 10; xxxii, 498, 209. Probari non potest quod sit Christi apostolus, xviii, 185. Per Manichæum Spiritum sanctum ad nos venisse dicebant eus discipuli, xxxviii, 10. Et promissionem Domini de Spiritu sancto, in suo Manichæo esse complectam, xxi, 318. Manichæus ipse Spiritum sanctum auctoritate plenaria personaliter in se esse dicebat, xxv, 96. Manichæus Spiritus sanctus a suis creditus, xviii, 188, 189, 378; xxxi, 207. Manichæo convenire non possunt que de Paraclete in Novo Testamento scripta sunt, xxxi, 478, 179.

Manichæum venisse ut antiquorum figuris aperiret, iactabant eius discipuli, xviii, 206, 405. Manichæus ab hoc laudatur a discipulis suis, quod remotis figurarum indigentibus, veritatem nudam et propriam loqueretur, xviii, 403, 405. Manichæi libri, pleni falsis discipulis ad instar apostolice nominis habili, xviii, 235. Manichæus occurrit eis, xviii, 189. Festum natalis Manichæi magna celebritate per Pascha frequentatum, *ibid.* 189, 190. Manichæus, pater appellatur a discipulis, *ibid.* 234. Manichæi deliramenta, *ibid.* 195. Precepta, *ibi*, xxvi, 261. Errores literis mandati, xxxv, 99; xviii, 261, 562. Manichæi scripture, xxx, 213, 214. Epistola, xxxviii, 419. A Juliano orationibus Flori

adagio, *ibid.* 309. Manichæi epistola ad Patricium, xxxvii, 420, 257. Ad Iulianum Melech, *ibid.* 257. Manichæus vivendi regulam observati perdidicisse scripta epistola præstitit, xxvii, 596. Manichæi epistola Fundamenti, xxviii, 558. Manichæi Fundamentum, quod riuosum vocat Augustinus, xxxix, 295. Multa de astris imperitissime scripta ejus continent, xxv, 94. Manichæus deceptus in questione de causa peccati, xxxvii, 356. Manichæus et Melitidis, xxxvii, 353.

Mango. Deus agit ut pater, diabolus ut magno, xxi, 167.

Manichæi, xvi, 302; xvii, 203; xviii, 407; xix, 9, 10, 349; xx, 215, 216; xxi, 464. In Persiæ schisma faciunt, xxi, 364. Manichæi in Paphlagonia, in Gallia, xxx, 279. Manichæi eur Catharistæ appellati, xxxvii, 234, 235. Eorum dogmata, *ibid.* 230. Eorum fabule blasphemis plena, xxi, 510. Manichæorum hereses varia capita, xxxix, 184. Manichæorum error ejus Dei naturam, iii, 37, 38; xxxvii, 292. Quod de Deo cogitabat, x, 112; xii, 510, 511. Insania de Deo suo sententia, xxxix, 108. Manichæorum de Dei natura blasphemie, xxxix, 270, 273, 274, 275, 280, 319, 320, 424. Duos deos, unum bonum, alterum evilem, et schisma, xxxvii, 509. Sui populus duas naturas vel substantias, duoque principia invicem contraria, iv, 391; xxxvii, 549. Eorum error de duabus naturis, vii, 183; xii, 366; xiv, 271; xv, 465, 470; xix, 276, 321; 351. Manichæi fingebant candorem lucis immerse per infinita spatia usquequoque perrectum, ex una tamen parte quasi nigro quodam cubito fissum, duo adversa regna esse dogmatizantes, iv, 397, 398. Regnum, sui gentem tenebrarum et esse sempiternam, et summum malum asserbant, xxxvii, 548, 549. Malum prout esse terram, seorsum tetrain et desitum, per immensum profundum et longum, necnon mentem sive molem tennem atque mundum, per terram vagantem, xxv, 106; xxxvii, 553. Volunt gentes tenebrarum sine ullo initio malum semper fuisse naturam, xxxv, 232. Regnum lucis Deum vere esse profectantur etque simplicem quum-

dum naturam incommutabilem, impentribilem et incorruptibilem esse credant, xxxvii, 549. Manichæi nec quid sit corpus intelligunt, xvi, 286. Non possunt nec incommutabilem Deum fateri, *ibid.* 282. Manichæorum insania de duabus naturis inter se confligentibus, xxvi, 226, 232. Fingentium de pugna Dei lucis cum principe tenebrarum, xxxvii, 205. De gente tenebrarum contra Deum rebellante, xxvi, 183, 223. Cum gentetenebrarum in Deum rebellaret aliquando, et regnum lucis invadere moliretur, Deum bonum, qui quomodo aliter posset hosti resistere non inveniret, necessitate compulsum misisse lucem animam bonam, particulam quandam sue substantiæ, cuius commixtione hostem temperatum esse somniantem, mundumque fabricatum, iv, 331; xxxvii, 558, 562. Dei substantiam a substantia mali ex parte corruptam esse, et ad peccandi necessitatem perductam esse contendant, xi, 329. Partem Dei boni tenebrarum principibus mixtam, toto mundo inquinatam et ligatam, per cibos Eleutorum sororum, ut per solem et lunam purgari; quod vero de ea purgari non poterit, in fine seculi æterno ac perenni vinculo colligari, xxi, 316. Manichæorum Deus captivus, conquinatus, etc., xxxvii, 291, 292, 293. Manichæi tantum non divinitus subvenire dicunt Manichæum, xxxiv, 441. Interdualibus et inhonestis de Deo sententiis Anthropomorphitis, xxxvii, 205.

Manichæorum error circa causam creationis mundi, iii, 37; xvii, 230. Deum bonum fabricasse mundum, esse et alienam naturam atque materiam, confitentur, xxxix, 332. Mundum istum et membris Dei, visceribus cuius tenebrarum admixtis, fabricatum esse delirant, xii, 366. A Deo celos fabricatos, non tamen de sua ipsius substantia dicebant, xxxv, 403. Terras octo, decem celos esse dicebant, Atlantem mundum ferre, splendenterque suspendere etc., xxxix, 182. In eo mali regno atque mundumque elementorum, aliud tenebris, aliud aquis, aliud ventis, aliud igni, aliud fumo plenum; atque animalia in illis singulis nata elementis, serpentina in tenebris, natantia in aquis, volatilia in ven-

tis, quadrupedia in igne, bipedia in fumis, xxvii, 538. Ex his autem fabricatum esse mundum, *ibid.* A Deo bono, xxvii, 302. Manichæorum error de duplici terra, de regno lucis, et regno tenebrarum, xxxix, 219, 220. Unde phantasmata eorum de terra tenebrarum, xxxvii, 217, 218. Deum bonum non omnium naturarum esse autorem dicunt, xxxvii, 440. Manichæorum sententia de carnis origine, xvii, 430. Omnem naturam corpoream a tenebrarum gente esse confingunt, xvii, 284, 285, 286. Corporum conditorem Deum esse negant, xxxvii, 485; xxxvii, 290. Cælestium ipsi originem habere corpora dicunt, xxxvii, 401. Carnes et minutissima animalia, et quidquid radicibus terre inheerit, a mala mente gigni et formari dicebant, xxv, 403; xxxix, 124. Animam rationalem inesse bellis putabant, xxxvii, 385, et arboribus, *ibid.* 383. Vim intelligenti tribuunt plantis, v, 126. Arboris audire voces nostras, verba intelligere, motus corporum intueri, imo et cogitationes perspicere credebat, xxxvii, 586. Sensum dolendi et gementi esse in plantis et lapidibus, xvii, 92. Ficium plorare cum decerpitur, et vitem dolere, sentire, videre etque animalium et i, 313. Es propter e cædo animalium et i, 313. Es propter e cædo animalium et i, 313. Es propter e cædo animalium et i, 313. Es propter e cædo animalium et i, 313.

Manichæi partem Dei quendam olebrinis, lacteum, pomis, etc., inesse putabant, xxxvii, 572. Manichæorum Deus in cibo ligatus atque pollutus, edendo purgatur, xxxix, 164. Animam pro meritis inquisitionis sue, per cibum et potum venire in hominibus dicebant, xxxvii, 44. Panem manducanti non perire principium tenebrarum dicebant, licet ipsi vis comendandi non parcerent, xxxvii, 376. Eorum delicata abstinentia, *ibid.* 564, 565. Gula, *ibid.* 581, 591, 592. Dicebant homini inavertentem esse contra agricolam, quare, xii, 368, 369. Arrum a Manichæis injure accusari, xvii, 97, 98.

Fidelibus agros, domos, aut pecuniam hereditariam dicebant, xxxvii, 542, 544.

Manichæorum error circa solem, xxxvii, 542, 543. Manichæi solem adorabant, vii, 321; xxxvii, 420, 485, 534, habitabat Deum, xxxvii, 430. Tanquam ipsum Deum, xvii, 285. Tanquam ipsum Creatorem aut ejus partem, xvii, 97. Solem corpus non esse arbatrurum, xvii, 286. Manichæorum de lune incremento tenebrarum de consilio principis, et defectu delirium, etc., xxxvii, 499, 499. Fingentium de consilio principis Adam et Eve creatione longum fabulam, xxxv, 444. Tenebrarum cum muliere, xxxv, 444. Tenebrarum ab æternum principem tenebrarum, de commixtione duarum naturarum que semper fuerunt, una bona et una mala, hominem creatum dicunt, xxxvii, 34, 284. Homines a Deo non esse institutos, xxxv, 441, 442. De Iuto, xxxv, 487; xxxv, 34, 41, 42. De tenebris, xxxvii, 593. Putabant se esse naturam et substantiam Dei, xxxvii, 326. Animas ad Christum, corpora ad diabolum pertinere, et sexuum utrumque esse ex diabolo dicere, xxxv, 234, 285. Manichæorum error circa animam, iii, 37, 38; xxxvii, 180. Docent animam nostram hoc esse quod Deus est, et, xxxvii, 189. Esse partem sui particulam Dei, xxx, 552, 553. Animas non solum hominum, sed etiam pecorum, de Dei esse substantia, et partes Dei asserunt, xvi, 320, 324; xli, 316. Manichæi volentes naturam esse partem Dei, habent et infirmitatem ejus in corpus fatura regerunt, xi, 325. Manichæorum hæresis de duabus animabus, ex peccati et voluntatis definitione, tota eviruit, xxxvii, 65, 66, 67. Manichæorum de animarum traduce opinio, xxxvii, 408.

Manichæorum error de Christi incarnatione, xxxvii, 169. Manichæi dicunt Deum annuatum in Veteri Testamento, non esse patrem Christi, xv, 480, 481. Christum Deum esse non negant, xvii, 283. Sed dicunt esse Deum tantum, *ibid.* 485. Christum credabant tanquam massa liquidissimum molis Deum, perrectum ad nostram salutem, xxx, 107. Nunquam dicere ausi sunt Patrem et Filium, nisi unum esse substantiam, xvii, 285. Manichæi Virginis partum blasphemant, xxxvii, 441. Dicunt Christum non ha-

luisse matrem, *xvi*, 134. Idque tentant asserere ex XII esp. Math., *vii*, 218. Negat Christum natum esse de virgine, et carnem ejus veram fuisse, *xxv*, 107; *xvi*, 316. Refelluntur, *xv*, 29. Manichei negant hominem Christum, *xviii*, 497; *xxvii*, 430. Docent Christum non habuisse corpus, *xvii*, 283; *xviii*, 339, 340. Nec hominem verum fuisse, sed phantasmata, *xix*, 8, 10. Christi carnem non nullam vel simulatam dicunt, *viii*, 147; *x*, 396; *xix*, 10, 55; *xx*, 220, 221; *xxv*, 234. Non veram mortem in cruce solvisse, *viii*, 147; *x*, 396. Sed in phantasma crucifixum esse, *xxv*, 103. Christum in toto mundo crucifixum dicebant, *xii*, 369. Crucem hominis quomodo, et a quibusdam lecti somniantes, *ibid.*, 368. Manichei frustra jactant se melius de Christo sentire, quia eum tantum spiritum dicunt, *xx*, 216, 217. Negantes carnem Christi, totum mysterium redemptionis nostrae evacuam, *ibid.*, 216.

Manichei gratiam Christi oppugnant, baptismum ejus evacuant, carnem ejus exhorant, *xxxvii*, 441. Creaturam carnem et sanguine Christi liberari nolunt, *xxxv*, 42. Baptismaum omni etati superfluum putant, *ibid.*, 43. Manichei adorabant solem, enimque dicebant esse Christum, *vii*, 224; *x*, 373. Perstringuuntur, *xvii*, 472, 473. Manichei putabant Christum fuisse serpentem illum, qui Evam ad edendum de ligno vite induxit, *xxvii*, 485. Hinc Ophitarum secta, *ibid.*, 485, 486.

Manicheorum error de malo, *xxxvii*, 354. Mali naturam Deo coeternam putant, *xxxvii*, 429. Inimicibilem substantiam malitaturae Deum insensent, *ibid.*, 256. Deique naturam corruptibilem faciunt, et sub aliena natura captivam, *ibid.*, Manichei naturam mali suo principio praeferunt, adversus Deum inducunt, *xx*, 328, 329. Peccati causam, malum esse naturam affirmant, *xxxv*, 43. Vita dicunt esse naturas atque substantias, *xxxvii*, 226. Homini commixtam esse naturam malam dicunt, *ibid.*, Animas duas in uno corpore esse existimant unam de gente tenebrarum a suo principio malo profectam et Deo coeternam,

xv, 327; *xli*, 475. Easque animas inter se confingere in homine quando erant in Spiritum conceptas, *xli*, 457, 458. Manichei omnia bona in bonam, malorum vero in malam animam referunt, *ibid.*, 475. Manichaeus quidam mortem non timebat, quia dicebat eam separationem esse boni a malo, *xxxix*, 90. Manicheorum error de pugna carnis ac Spiritus, *xxvii*, 187. Manichei nimia insaniam dicentes naturam boni cogi male ferere, *xxvii*, 271. Manicheorum error de concupiscentia, *xix*, 268, 269, 277. Putabant concupiscentiam esse de substantia mali, Deo coeternam, *xxxvii*, 418. Concupiscentiam non tanquam accedens vitium, sed tanquam naturam ab eternitate malam vituperant, *xxxvii*, 410. Peccatum a libero arbitrio simpliciter exordium negabant, *ibid.*, 440; *xxxv*, 34. et peccatum originale, ex homine primo prius puro, et postea per liberum arbitrium depravato, in omnibus transiisse, *xxxv*, 44. Liberum arbitrium negabant ab eo ortum, quod autem non erat malum, *ibid.*, 55, 41. Dicebant Deum errorem culpamque mali origo ex libero arbitrio ducitur, *xli*, 452. Peccata sua attribuebant genti tenebrarum, *vii*, 437; *xii*, 366. Tunc se peccare dicebant quando natura mali praevalere naturae Dei, *xvii*, 223. Libros quinque Augustini adversus Manicheos laudibus extollit Paulinus, *xxxvii*, 231. Eorum credit dicta divinitus verba, *ibid.*, 318. Pentateuchum vocat, *ibid.*, 292. Contra Manicheorum haeresim scripti sunt libri de *Libero Arbitrio*, propter quosnomen, unde malum, *xxvii*, 275. Manichaeis consensit Catholicus circa mali originem calumniam Julianus, *xxxvii*, 270. Manichaeus vocabat Julianus eos qui peccatum originale agnoscerent, *xxxvii*, 221, 323, 328, 336, 337, 395, 397, 398. Manichaeus pestis contagium obijcit Pelagius non tantum doctioribus, sed et ipsi Catholicis Ecclesiae, *xxxvii*, 50. Manichaeismi notum Julianus Catholicis impingit, *xxxv*, 88. et Terentianus, *ibid.*, Manicheorum nomine Catholicos criminatur Julianus, *ibid.*, 443. Et conviciatur Augustino, *xxxvii*, 149. Et merito istud nomen illis imponi contendit, *xxxvii*, 353. Manicheorum crimine

infamabant doctores Catholicos Pelagianum, *xxxv*, 484; *xxxvii*, 174, 175, 178, 188, 210, 218; *xxxviii*, 392, 353. Manicheorum nomine et Traducivero in malum appellat Catholicos Julianus, *xxxvii*, 219, 221. Non sic novitas expressest contumeliosus nominis, ut dignatur veritas antiquissimus Catholicus dogmatis, *ibid.*, 66. A Manichaeis Catholicelli longe distant in questione de malo, *ibid.*, 366. Manicheorum error de naturae et origine mali quam sit contraria veritas Catholica, *ibid.*, 427. Manicheus error quam diversus a Catholico dogmate, et quam insanus, *ibid.*, 107. Manichei non sunt qui peccatum originale astruunt, *xxxvii*, 390. Catholici quomodo vera dicentes simul cum Manichaeis, longe tamen abhorrent ab eorum erroribus, *xxxvii*, 363. Doctrina Pelagiana de peccato originali favet Manichaeis, *xxxv*, 366, 367. Manichaeos adjuvant, qui negant originale peccatum, *ibid.*, 125, 126, 137, 129, 150; *xxxvii*, 389; *xxxviii*, 72. Manichaeo suffragatur Julianus, dum agit adversus Catholicum dogma de originali vitio, *xxxvii*, 430. Manicheorum et Pelagianorum haereses sibi mutuo adversae, et aequae Catholicae Ecclesiae reprobat, *xxxvii*, 440, 442. Manichei et Pelagiani quatenus errore conjuncti, quatenus separati, *ibid.*, 441. Manichaei Pelagianum, licet contrarii sint, favent tamen, *xxxv*, 371. et suffragantur, *xxxvii*, 145. eorumque errori adiuvant, *xxxvii*, 414, 134, 144, 143, 152, 309, 566, 591. Pelagianum Manichaeos in perversum fugientes, eos ipsos adjuvant, *ibid.*, 354. Manicheum Julianus adjuvat, *xxxvii*, 410, 122, 200, 218, 222, 341, 377, 417, 458, 459, 462, 479, 480. Manichaeis sine adjuvatore Pelagianorum errore, ut invictus fiat, *ibid.*, 118, 419. Manichaeo dicenti malum fuisse carnem hominis, etiam antequam peccaret, et miseram esse conditam naturam, non potest responderi a Pelagianis, *ibid.*, 462. Non potest a Pelagianis vinci Manichaeus introducens carnem conditionem malum, *ibid.*, 465. Manichaeos sic oppugnat Julianus ut contra salvatorem sublevet, *ibid.*, 377, 378. Error itaque, Pelagianorum et Mani-

cheorum, quomodo Catholica fide extinguitur, *ibid.*, 423. Dogma Catholicum contrarium utrique erroris, et Manicheorum et Pelagianorum, *ibid.*, 105. Catholica Ecclesiae sententia de malo Manichaeos et Pelagianos devitat, *ibid.*, 354, 355. Inter Manichaeos et Pelagianos, et Catholicos quid distet circa mali naturam, *xxxvii*, 289. Manicheorum stultum et noxiam imitacionem, non solum Catholicis, verum etiam haereticis omnes qui non sunt Manichei, detestantur, *xxxvii*, 439. Manichaeus a Catholicis funditus evertitur, *xxxvii*, 441. Manichei presbiteria quomodo per Catholicos reddunt, *ibid.*, 396, 397. Pelagianus cum Manichaeis vincit Catholicae fides, *ibid.*, 152. Et veritas redarguit, *ibid.*, 92, 105. Manicheorum sententia de malo invictissime evertitur, *xxxv*, 101; *xli*, 396, 397; *xli*, 61. Manichei expunguntur, *xxxvii*, 158. Manicheorum dogma de homine, de lege, de nuptiis, *xxxvii*, 437. Et bono Deo nuptias non esse institutas affirmant, *ibid.*, 437; *xxxv*, 34, 41. Nuptias principii tenebrarum adseribunt, *ibid.*, 48. Nuptias damnant, et filiorum procreationem, *xxxvii*, 542, 544, 589, 590. Cur a concubitu abstinent, *xxxvii*, 269, 270. Cur operam dant ne gravidae fiat meretrices, *xxix*, 87, 88. Manicheorum turpitudine nudata, *xxxvii*, 131. Impudicia irritantur, *xvi*, 264.

Manichei notantur sacras Scripturas, *xli*, 510. Eorum error de veteri lege, *xxxvii*, 126. Legi veteri adversantur, *xxv*, 5, 6. Eorum in veterem legem calumniam, *xxvii*, 154, 155; *xli*, 279, 280, 286. Legem per Moysen datam, non a vero Deo dicunt, sed a principe tenebrarum, *xxxvii*, 437; *xxviii*, 34, 40; *xli*, 316. Legem Prophetasque collige et Prophetae Apostolus sermone suo inseruit, falsa et corruptoribus inmissa esse criminantur, *xxxvii*, 94, 95. Sanctos superiorum temporum audient blasphemare, *xxxv*, 41. Patriarchas in Veteri Testamento laudatos vituperare, Veteri Testamento in laudem pluribus uxoriis calumniantur de pluribus uxoriis, *xxvi*, 280. Velus Testamentum non recipiunt, *xxxvii*, 128, 129. Illud

opugnanti, xxvii, 413, 416, 441, 484; xlii, 439. Undique reprehendunt apud imperitos, xxvii, 6. Non omnia ex libris Novi Testamenti accipiebant, xxix, 176, 177. Dicunt Vetus Testamentum esse a Deo malo, xix, 455. et a principe tendrarum, xvii, 397; xli, 565. Vetus Testamentum non aliter quam oportet accipiendi et de deum ab blasphemant, v, 406. Manichaeorum eulogia in libro Job, xvii, 276, 277. In Prophetas, xviii, 98, 99. In Aegaei prophetiam, *ibid.* 93. Legem veterem et Prophetas canonicos non accipiunt, neque omnia quae sunt in Scripturis canonicis Novi Testamenti, xli, 318. Ex eis quidam Actus Apostolorum repudiunt, *ibid.* Novi Testamenti scripturas legunt, xviii, 425. Falsatas tamen dicunt, ii, 220, 221; iv, 297. Eaque immissa fuisse, quae de originali peccato narrantur, xli, 458. Manichaeorum frans in Scripturarum sacras, quae eorum errores convincunt, corruptas fuisse, xxxix, 99. Duo Testamenta non sibi consonare, xxi, 486, 487. Scripturas quas canon non recipit, mentes solent pervertere, xxxix, 24. Manichaeos nec Scripturarum auctoritatis auctoritas, nec miraculorum potestas, nec morum sanitas, nec rationis veritas asserit, xxvii, 363.

Manichaeorum Ecclesia secundum professionibus constat, Electorum et Auditorum, xxvii, 231. Praecellentior dicebatur Electorum, qui tria signacula observare se prolebantur, xxvii, 554. Manichaeorum Electi, qui, xli, 306. Manichaeorum Electi rideandi, qui a fructibus aut oleis decerpendis abstinebant, et vescebantur his quae decerpserant Auditores, xxviii, 271, 272, 280. Manichaeorum Electi frequenter accipiebant Eucharistiam, xxvii, 77. Manichaeorum secundus gradus, Auditorum, i, 323. Manichaeorum autem, filios quosdam moribus noverant, sed tantum de fide, xxvii, 77. Auditores autem Electos genua figunt, ut eis manus supplicibus imponantur; non a solis presbyteris, vel episcopis aut diaconibus eorum, sed a quibuslibet Electis, xli, 316. Cum Electis solent et Junam adorant et orant, ac die Dominico jejuant,

ibid. Manichaei Auditoribus suis Dominicum iniquam legitimum diem ad jejunandum constituerunt, xxviii, 408, 409. Auditores carnisus venerator, et agros colunt, et si voluerint uxores habent; horum vero nihil faciunt qui vacantur Electi, i, 323; xxvii, 582; xli, 315. Manichaei magistros tredecim, episcopos septuaginta duos, presbyteros, diaconos septuaginta, xxvii, 235. Episcopi, presbyteri, diaconi a quibus ordinentur, *ibid.*

Manichaei fallaciter mandata implent, xxviii, 260, 262, 263. Ad solem et ad lunam orant, xxvii, 235. Simplices ac puras orationes Deo offerre non possunt, xxvii, 428. Nihil turpe in Manichaeorum orationibus, sed solum aliud contra fidem, *ibid.* 77. Manichaei quasi crimen obijciunt Paganis, quod ars, delubris, simulacris, victimis atque incenso Deum colendum putarent, xxvii, 525. Manichaei Paganis deteriores in cultu plurimorum deorum, *ibid.* 508, 514, 515, 516; 517. Manichaeorum plures dii, *ibid.* 518. Manichaei numerosissimum deorum familiam et comemerant et commendant, *ibid.* 424, 425. Manichaei in eo quod dissimiles sunt gentilibus, vani sunt; ea eo quod similes, peiores sunt, *ibid.* 530. Faustas templa, similia, victimas admittendo ad colendum Deum refellunt, *ibid.* 526, 528. Quae templa, quae similia, quae victimas admittat Faustas, xxvii, 508, 525. Manichaeos rationabile Deo templum esse non posse, ostenditur, *ibid.* 525.

Manichaei non veritate, sed fraude agunt cum imperitis, xvii, 102. Forum astuta ad decipiendos imperitos, xxvii, 480. Non decipiunt, nisi cum scientiam, quam non exhibent, pollicentur, xxviii, 94, 95. Manichaei non solum non exhibent scientiam et veritatem; sed falsitatem dicit, xxvii, 498. Manichaei quosdam suae doctrine puncta, ob excellentiam non posse explicari respondebant, xxix, 288, 290. Manichaei sacrilege et temere interveniunt in eos, qui Catholicae fidei auctoritatem sequentes, credunt quod nosdum intueri valent, xxvii, 4. Manichaei plus in refellendis aliis diserit et copiosi, quam in suis pro-

banhis firmi ac certi, *ibid.* 5. Manichaeorum dictum in suae sectae descriptione, *ibid.* 6.

Manichaeorum secta pestilissima, xxi, 510. Error pestilentissimus et perniciosissimus, xxi, 476. Doctrina turpitudinis horribilis cogit perpetrare, xxix, 279. Manichaei pauci sunt et pessimi, xxxv, 190, 191; xxxvi, 319. Carum suum non diligere non possunt, xxvii, 544. Dei Manichaeorum miseria, xxxix, 189. In Manichaeis et qui Manichaei facti sunt, mali sunt; et qui facti non sunt, vani sunt, xxvii, 260, 261, 266. Manichaei carpitur, *ibid.* 44, 45. Cum Manichaeis cur milibus agendum, *ibid.* 492. Manichaei auctoritatem longe inforem esse auctoritate Evangelii, ostenditur, xxix, 482.

Manichaei a Paulo designati, xxvii, 414, 292. Manichaei doctrina in Epistola prima ad Timotheum ab Apostolo previsa, xxix, 204. Manichaei haereticus post Tertullianum et Cyrilianum exorta, xxvii, 362. Manichaei in Cham significati, xxvii, 336. Manichaeorum libri eleganter pretiosi et decori, *ibid.* 363, 379, 380. Manichaeorum Thesaurus, liber, xxix, 228, 279, 379. Manichaeorum blasphemias subdiaconus Vest, xli, edocbat, ac docens patefactus Vest, xli, 916. Interrogatus ab Augustino errorem negare non potuit: sed Auditorum se; non Electum esse confessus est, xli, 315, 316, 317. Horrens Augustinus fictionem illius, sub specie clerici coortum illum, et a clericorum gradu dejectum, pellendum de civitate curavit, xli, 217. Huiusmodi rogantem ut se ad viam veritatis revocaret, *ibid.* Tamen petenti positivitate locum tunc vult crealatur, cum eos qui latitant in Malliana et in omni provincia Manichaeos manifestaverit, *ibid.*

MANIFESTUM. Ad maxime tolerandum, quod cum manifestum sit perperam factum, fieri non potest infectum, xxxix, 47.

MANIUS Theodorius consul, iii, 528. Vir doctus et Christianus, xli, 408. Huius nuncupatus liber *De beata vita*, i, 109.

MANNA data est Israelitis in deserto, i, 22.

ut dures in ista eremo vite humanae, xvii, 176. Pluvia voluntaria quam segregavit Deus hereditariis suis, xix, 267. Manna uniceque secundum propriam voluntatem sapiebat, ex solo libro Sapientiae probari potest, xxvii, 486. Manna potuit quo desiderio sapere filius, non autem murruraturibus in Deum, xli, 534. Manna Christum nonnullis sapiebat, xxi, 324. Christum significabat, xv, 289, 290. Manna Christi panis coelestis figura, xxi, 319. Umbra sacramenti Eucharistiae, xv, 306. Paganis coelestem manam et aliam Dei significavit, *ibid.* 305. Quomodo inortui sunt, qui manna manducaverunt, *ibid.* 304. Manna cessavit trajecto Jordane, vi, 245. Manna in area inclusum, symbolum gratiae, *ibid.* 234, 235.

MANUSIOSS multae in regno Dei, xvi, 143. Mansiones multae, et est praesentia et lunaria meritum diversa in colis, xxvi, 804, 805. Quomodo Christus mansiones preparare vadit, quae iam sunt, xvi, 130. Desiderium dilectionis preparatio est mansionis, *ibid.* Mansiones extra regnum colorum, an assignande non baptizatis, xxvii, 366. *Fide* LOCUS serebus. Mansiones agere, xx, 450.

MANUSUTATI (qui vulgo inuenerantur, possunt-ne sapientes dici? xxvii, 290.

MANUSUTUDO commendatur, xxv, 389; xli, 350; xli, 188. Manusutudo ad refutandum patetentiam est necessaria, xli, 349. Manusutudo et humilitas primum et magnum munus est Spiritus, xvii, 431. Manusutudinem Christianam servari posse pasciendi delicia, xxxix, 164, 329; xli, 219. Manusutudinem Ecclesiae commendat, xxxix, 499; 493; xli, 4, 200.

MANUSUTUS. Virginius Mantuanus rhetor, xxviii, 290.

MANUSUTUSUS des aditit ut femina maneat cum viro, ii, 296.

MANUSUTUS, praeda bello parts, ii, 133.

MANUSUTUSIO. Tabulae in ea fractae, xvii, 349. Mammotisionis libellus in Ecclesia videtur, *ibid.* 348.

MANUS Dei quid sit, *Vide* DRES. Manus Dei quid sit superbum et levis in humilem, in utrumque fortis, vii, 452.

MANUS potestatem significat, vi, 22.

94; xxv, 23. In manus, idem quod in potestate, xlii, 75. Manus pro homine quo titur alter, ad faciendum quod vult, xvi, 23. Pro opere hominis et scriptura, *ibid.* Pro membro corporis et pro scriptura, xxviii, 383, 384. Manus significat bona opera, xli, 420. Manuum extensio, honorum operum praxis est, x, 241. Manus dextra dilectum adjuvare in bonis operibus significat, xvi, 166. Manibus querendus est Deus, xii, 420. Manus videlicet significat, ix, 303. Manus nomine, vis in Scripturis significatur, i, 517. *Manus nostrae non sint super eam*, id est, Manus et non inferamus, vi, 22. Manus lavat in sanguine peccatoris, qui mortem attendens impij, purgat se a peccatis, ix, 34, 54. Manus superbie pro opere superbiat, vi, 75. Manus peccatoris, male sudentis operatio, viii, 54. Unde preceptum est ut levemus manus in oratione, ix, 144, 162. Manus impositio, sacramentum regenerationis secundum Nestorianum, xxi, 393, 394. Manus impositio non sicut baptismus repeti non potest, *ibid.* 301. Manus impositio cur veniant ad heresi adhibetur, *ibid.* 374.

MAPPALIA, xviii, 248.

MAPPALENSIS Punice tabulum intelligit, xxxix, 26. Ex his ferre octoginta reluctantes rebaptizati, xxxii, 95; xxxix, 26.

MARATUS rex Sicyoniorum, iiii, 443.

MARAZANA, urbs Africae ex qua oriundus erat Felix qui diebus soli Ecclesiae Catholicae licite baptizare, xxxi, 442.

MARCELLA, urbs Africae ex qua oriundus erat Julianus qui diebus baptizatus non posse duobus servare, Christiano et haeretico, xxxi, 442.

MARCELLINA quadam sceleris Carpoerianorum, imagines Jesu, et Pauli et Homeri coelesti, xxvii, 320.

MARCELLINUS episcopus Romanorum accensus incense coelestibus thura obtulisse, ut non periret, xxxiii, 106.

MARCELLINUS, i, 4; xxxiii, 267, 411; xli, 549. Tribunus et notarius, xxxix, 455, 459. Divinarum studiosissimus litterarum, et amicus Augustino charissimus, xli, 30. Urget Augustinum ut libros de Genesi et de Trinitate edat, xi, 91, 92. Ad Marcellinum Augustini

liber, xxxiv, 69. Ad cum scripti libri *de Peccatorum meritis*, et *de Spiritu et Littera*, xli, 548. Marcellinus trinitatis Volusianum, rogatu ipsius matris, frater, quous inivit, xxxix, 500, 501. Scribit Augustino, ut litteris Volusiani facta, satis, *ibid.* Marcellinus Augustino scribit per Bonifacium episcopum, xi, 89. Item per Urbanum presbyterum, *ibid.* 90. Marcellino rescribit Augustinus satisfaciens propositis ab ipso questionibus, xxxix, 519. Hojus operis fit mentio, xi, 6. Marcellinus cum dubitaret de origine animarum, interrogat Augustinum, qui testis suos et ignorantiam fatetur, xli, 20. Marcellino scripsit Hieronymus, suam esse sententiam, singulas animas novas nascentibus, lxxi, 370. Marcellino et Anapychia epistola Hieronymi de origine animae, xi, 319. Laudatur ab Augustino, *ibid.* 329; xli, 30.

Marcellino tribuno potissimum injuncti sunt ecclesiasticae causae, xxxix, 493, xxxix, 173, 174. Marcellino apert Augustinus qui cum Donatistis scelerum convictis agi velit, xi, 3, 4. Occupationem ac lubricationem sursum et rationem reddit, *ibid.* 5, 6. Marcellinum cogitaverunt in collatione Carthaginiensi premio fuisse corruptum diechoni honesta, *ibid.* 76, 83. Marcellinus a traditionis crimine vindicatur, xxxiii, 27. Marcellini caedes narratur, et Marini crudelitas exponitur, xi, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202. Marcellinus solutus uno aut altero die ante solennitatem S. Spiritus, *ibid.* 199. Marcellini laus, *ibid.* 201.

MARCELLINUS diaconus apud Catholicos a suo presbytero excommunicatus, transiens ad Donatistas, a Proculiano rebaptizatur et diaconus constituitur, qui, nocturna aggressionem peremptus est, xxxi, 433.

MARCELLUS episcopus, xi, 389, 424. MARCELLUS presbyter Marcellini episcopi Romani, a traditionis crimine vindicatur, xxxvii, 27.

MARCELLUS a Lama, xxxix, 134. MARCELLUS Syracensium cepit, iv, 12. Syracensium civitatem quam expugnabat, fletat, *ibid.* 129. Marcelli edictum

pro pudicitia minime violanda, *ibid.* 12.

MARCIANENSIS possessio, xi, 292.

MARCIANUS Urgensis propria voluntate unitatem Catholicam delegit, xxxix, 300.

MARCION haereticus, xxxi, 436. Cerdonis discipulus, xxxix, 430, 431. Deceptus in questionibus causae peccati, xxvii, 358. Ab illo Marcionie haeretici, eorumque dogmata, xxvii, 223; xxxix, 318, 319.

MARCIONISTAE Legem Prophetaeque condemnant, xxxix, 331. Esque ad Deum bonum pertinere negant, xli, 318. Vana de mundo et lege Moysis habentur, xli, 564, 565. Marcionistarum et Sabellianorum questiones tempore Augustini jam scelebantur, xxxix, 69, 70.

MARCUCCIUS subdiaconus, xxxii, 373.

MARCUCCIUS fossor, xxxii, 408, 409.

MARCELLUS a Catholicis praecipitum querebantur Donatistae, xxxii, 401. Marcellus praecipitum an spontaneum, an jussu legis decretum, xxxii, 427. Marcellus pseudomartyr Donatistarum, xxv, 82. Marcellus passio et nomen in martyrologia translata, xxxii, 427.

MARCEUS Apostolorum suppar, xx, 223, 224. Pedisequus et breviter Matthaei, xlii, 347, 348, 349. Hominis facies ipsi attribuitur, xv, 399.

MARCEUS a Maclari, xxxi, 425.

MARCEUS Caspaliensis propria voluntate Catholicus factus, xxxix, 300.

MARCEUS haereticus jusque dogmata, xxvii, 221.

MARCEUS, xxi, 269. *Vide praesertim notam inferiorem.*

MARE aquarum congregatio vocatur, xxv, 382, 383. Mare Hebraeis dicitur omnis aquarum congregatio, etiam dulcium, xxxvii, 428, 429. In mare quae pluit Deus, xlii, 56. Mare Egeum, i, 67, 68; x, 107. Maris Rubri transitus figura baptismi, xxi, 319, 326, 453.

MARE AN SICCAHUR conflagratione mundi necesse, incertum est, iv, 108.

MARIS allegorica expositio, xxv, 351. Mari comparatur genus humanum, vestigiis primi hominis profunde curiosum, procellose tumidum et instabiliter fluitum,

i, 25. Mare pro saeculo ponitur, iv, 105. Mare in figura saeculum hoc, falsitate amaram, fluctibus volubentem, etc., ix, 206; xi, 338, 340. Mare hujus saeculi navigatum huius generis, i, 169, 110. Quod significat transitus maris in mari, xvii, 336. Mare, omnes infideles, xii, 242. Persecutores Ecclesiae, x, 259. Maris fundum, cor impiorum, x, 208. Mare in amantitudine sua Gentes erant, *ibid.* 473; x, 258.

MARIMMULUS Petrus, xlii, 193, 194. MARGARITA puelle septuaginta annorum duodecim, a Manichaeis propter scelus eorum mysterium vitata, xxvii, 232.

MARGARITAE virgines, xxvii, 217.

MARIE sororis Moysis tympantum, xxi, 459.

MARIA virgo pro parentum concupiscentiam concepta, xxxv, 362. Et de carnali concupiscentia parentum nata, xxxvii, 300. Maria ex Adam mortua propter peccatum, viii, 25. Maria ideo non transcribitur diabolo conditione nascenti, quia ipsa condito solvitur gratia regis ac sacerdotali, xxxviii, 62. Maria ad senem David pertinet, xxix, 417, 418. Quae ex Maria Christus carne sumere voluit, v, 468. Ad Mariam cur Gabriel venit, non ad Joseph, sicut venerat ad Zachariam, xx, 542. Zachariae et Mariae similes interrogatio, amnis riae, *ibid.* 536, 537, 544. Potuit virgo parere ante certae ignorantie consilium Dei, quomodo eam vellet habere filium, *ibid.* 545. Maria de virtute Dei non dubitavit sed modum quo conciperet quassavit, vi, 42. Virginitatis proter Maria virginem Deo se ante vocerat, quam audisset Christum de ipsa nasciturum, xxv, 285, 286. In Mariae et Joseph matrimonio omnia fuerunt bona conjugii, xxxiv, 204. *Vide CONJUGIUM, NUPTEL.* Maria a falsa suspitione Joseph liberata, xxi, 243.

Maria marcus, qui custos, imo non custos, quia Deus custodiebat, sed testis pudoris virginis fuit, xv, 171, 172.

Mariae modesta et humilitas imitanda foemini, xviii, 119. Maria inter mulieres benedicta, xx, 343. Maria iude

31, 173; *xxvi*, 622. Martyres et armantur a Deo, et ab eodem armato adiuvantur, *xxi*, 149. Nunquam tentis tribulationes carne tolerant. Martyres, nisi magnam quietem mente conciperent, *ix*, 172. Martyrum securitas sub præsidio Dei, *xxi*, 188, 194. Christus prior passus, patienti virtutem Martyribus dedit, *xxi*, 167. Martyrum robur ex Christi exemplo, *ix*, 172, 174. Martyrum caput et exemplar Christus, *ibid.*, 174. Martyres diu animas ponunt, Christus ponit, *xr*, 396. Cum passi sunt, ipse unus Christus passus est, *xvi*, 5. Martyres longe differentes passionem Domini imitantur, *xiv*, 404, 405. In Martyribus Christus sibi ipse perhibet testimonium, *xxx*, 100, 101. Martyres a iudicibus extensis, a Deo compediunt ligantur, *xi*, 43. Martyres compedit corde in sapientia, cui per suas passiones testimonium perhibuerunt, *viii*, 431. Martyrum sanguine tanquam oleo, in Christo ardor charitatis inflammabatur, *vii*, 130. Christus in passionibus servorum suorum clarificatur, *xxi*, 70. Passione Martyrum quodam modo in Gentibus surrexit, *viii*, 278. Martyrum robur ex spe et intuitu promissæ felicitatis, *xii*, 123, 126, 164. Quia cum magno amore cogitatur quo iur, cum magna fortitudine calcatur, quo iur, *xxv*, 27. Que gaudia erunt in virtute requiguntur quando tanto sunt pro veritate moriendum, *xx*, 438. Martyrum robur ex metu gehennæ, *xii*, 72. Libertas et hilaritas Martyris juvenis constantissimi, inter cruciatum passentis, *iii*, 523. Martyrum quorundam ad persecutoris interrogationes responsa, *xxi*, 194. Martyris cuiusdam femine in confessione, dicitur: Honorem Cesaris quasi Cesaris; timorem autem Deo, *xvii*, 489, 490.

Martyres sunt veri et falsi, *xx*, 575, 576. Martyres suos implet diabolicus spiritus, ut tormenta contemnant, *xx*, 437. Martyres auris, *xxi*, 193, 200. Hæretici volunt Martyres dici, *ibid.*, 166. Donatistarum Martyres arguntur, *xviii*, 533, *xxi*, 161, 162. Potest esse impiorum similis poena, sed dissimilis est Martyrum causa, *xi*, 447. Martyrum causa discernit a patientia, imo duritia sceleratorum, *xx*, 435. Martyrum non facit poena,

sed causa, *viii*, 32, 33, 155; *ix*, 320; *xx*, 437, 502; *xxi*, 104, 161, 165, 166, 200; *xxxix*, 134, 132, 327; *xli*, 148, 149. Animus martyrii, martyrum facit, *xxi*, 7. Laus est in causa bonitate, non in poenæ acerbitate, *ix*, 320. Pro veritate pati Martyrum, ex quo falsitate etiam impiorum, *xxi*, 169, 170. Pelior est victoria pro fide veritatis oculi, *xxxix*, 81.

Martyres etiam in Veteri Testamento, *xxix*, 81. Martyr est Joannes Baptista, quia pro lege veritatis, licet non pro Christi nomine occisus, *xii*, 384. Prophetæ multi Martyres sunt, nec tamen propter Christum mortui sunt, *ibid.*, 383. Propter confessionem nominis Christi nemo mortuus est ante Christum, *xii*, 383. Martyrum gesta, qui passi sunt quia sacros codices noluerunt tradere, *xxxiii*, 81.

Martyres veri, qui persecutionem propter iustitiam patiuntur, *xii*, 447. Martyr dicitur, qui pro iustitia occiditur, *xviii*, 396. Martyres perfecti amatores iustitiæ, *xxx*, 369. Iustitia nostra, non cruciatibus delectatur Deus, *xx*, 502. Martyrum perfecta iustitia est, *ibid.*, 505.

Martyrum robur ex charitate, *viii*, 361. Martyres dum cudebantur, vincebant, quia charitas non vincebatur, *xii*, 217. Martyrium sine claritate nihil prodest, *xx*, 183. Sicut nec alia bona opera, *xiv*, 480. In martyrio fides, spes, charitas commendatur, *ix*, 290. Martyres ad virtutes, et vires Ecclesiæ perferunt amando Christum, *xxxi*, 161. Vicit in eis qui vixit in eis, ut qui non sibi, sed illi vixerunt, nec mortui morerentur, *xx*, 488. Martyrum non possunt habere mortem, qui Christianorum non habent vitam, *xxii*, 148.

Martyrum extra Ecclesiam, etiam si pro nomine Christi, nihil prodest, *xxxii*, 336; *xxxiii*, 164; *xi*, 383, 384. Nec prodest is qui in Ecclesia sine charitate vivit, *xxxii*, 322, 323. Martyr regius a quodam ut pro se oraret, respondit se pro Ecclesia Catholica orare deherere, *xx*, 438, 429.

Martyres non repugnant, sed moriendo vixerunt, *iv*, 298. Martyrium

nihil obesse potuerunt persecutores, *xii*, 352. Martyres occidebantur, et tamen ab inimicis eruebantur, *ix*, 172, 174. Martyres derelicti et non derelicti in manibus impiorum, *viii*, 113, 114; *ix*, 107, 408. Martyres de persecutoribus triumpharunt, *ix*, 19. Martyres de persecutoribus victores, *xvii*, 446. Martyrum persecutores ad Christum conversi, *xii*, 298. Consilium persecutorum fuit Martyres perdere, consilium Martyrum, inimicos perditos invenire, *xi*, 419. Sanguis effusus a Donatistis multos ex iis lucratur, *xi*, 466, 467.

Martyres victores demonum, *ii*, 498. non supplicibus donis, sed virtutibus divinis, *ibid.*, 489. Martyrum victoria de demonis, quam hunc evictis, *xxi*, 416. Martyrum sanguine extincto sunt famates demoniorum aræ, *ibid.*, 166.

Martyrum patientia et Judæos et Gentes vincit, *xv*, 456. Martyres falsas religiones sustulerunt, *ii*, 207. Martyrum victoria, argumentum Christiane religionis, *iv*, 238, 239. Martyres fidei nostre testimonium ferunt, *ibid.*, 238. Christum plus asserunt mortui, quam vivi, *xx*, 310. Passiones martyrum quid obvienerint, *iii*, 518. Martyres sanguine suo nobis lanc patriam peperere, *ii*, 107.

Martyrum sanguis semen, *vii*, 358. Martyrum sanguine, tanquam semina, omnes seges surrexit Ecclesiæ, *viii*, 180; *xx*, 510; *xxi*, 49. Et fertilis pulletat, *viii*, 432; *xii*, 252, 378. Martyrum mors, multiplicatio Christianorum, *iv*, 239. Martyrum millia interfecta, *xviii*, 114, 112; *xxi*, 313. Millia lionum interfecta coronatorum si vel unus dies passionum Martyrum computetur, *xx*, 206. Martyrum millibus terra repleta, *xvii*, 358. Terra purpurata, *xxi*, 44, 45. Suffectani LX Christianos naclatum, *xxxviii*, 472, 473. Martyrum corpora exusta, et cineres Rhodano inspersi, *xxxii*, 608. Cor hoc permittit Deus, *ibid.*, 614. Martyrum mors, crasitudo terre, *xii*, 378. Terra, celum, Ecclesiæ, tempora Martyrum meritis ornantur, *xi*, 533. Martyrum numerus completior Antichristi temporibus, *xxxii*, 213. Quomodo vindicatur Martyres, *xv*, 201. Martyres si adhuc lau-

des hominum quærent, nondum vixerunt, *xx*, 539, 600. Nihil a nobis proper se, sed propter nos ipsos quærent, *ibid.* Ubi Christus nominem inimicum converterit in erimen, ibi supplicium Christus convertit in laudem, *xxi*, 116. Martyrum compedes in coronam verse sunt, *xi*, 44. Quanto fortius Martyres decerant, tanto densior corona martyrii, *iv*, 101.

Martyrum merita, *ii*, 412. Martyres merito sunt meriti, qui accepto baptismo moriuntur, *iii*, 118. Martyrum non baptizatis est loco baptismi, *iii*, 118; *xxxii*, 342; *xxxiv*, 285, 334, 335. Martyrum mors pretiosa, *xviii*, 104; *xx*, 510; *xxi*, 152. Martyres in Ecclesiis locum summum tenent, *ix*, 290; *xi*, 448. Felicitas Martyrum, alia ante, alia post resurrectionem, *xx*, 483; *xxi*, 471. Ante resurrectionem parva partialis est promissio, imo solatio dilatorum, *xx*, 488. Martyres cupis non contemptantur, sed eibene consulerunt, *ibid.*, 483. Morientes propter Christum, concussant sibi, non Christum, *xxi*, 482.

Martyrum plena victoria, *xx*, 498. et maxima premia, *ibid.*, 482. Martyrum merces, Christum sequentibus etiam, *ibid.*, 483. Martyres parata, *xxi*, 31, 71. Martyrum gloria, insipientibus abscondita, *ibid.*, 81. Martyres occisus in manifesto, faulo triumphati, in occulto vere coronati, *vii*, 372; *viii*, 252, 253; *x*, 481. Ad felicitatem expediti eucurrunt, *xxi*, 463. Martyrum spiritus, tanquam poma, in coelestem mensam transferunt, *73*. Quanto fortius Martyres decerant, tanto clarioris sunt civis civitatis Dei, *ii*, 488. Martyres moriendo ad bona certissima transferunt, *xxi*, 422. Beati possident terram viventium, *ibid.*, 413. Cum Christo quieti expectant redeptionem corporis sui, *ibid.*, 413, 417. Ubi necque sunt cum Deo sunt, ubi bene est, *xxi*, 36. Culum violenter invaserunt, *xxi*, 422. Cum Christo regnant, *iv*, 93; *xxi*, 141. Ibi se invicem vident, servorum horum, *xxi*, 144. Ibi sunt ibi Christus est, *xxi*, 448. Transferunt de hoc mundo ad Pa-

irem, xxx, 181. In Martyrum corporibus forte cinctarius apparuit, iv, 277. Martyres animi Christi, unde, xxi, 484, 185. Innumerabiles societas sanctorum martyrum in regnum colorum fortiter et violenter intravit pro Christi confessione : quod ille olim non potuit, qui claves regni q̄ se accepit, xli, 306. Martyres fructum celestium referunt, xvi, 289.

Martyrum reliquias honoratur Ecclesia, xxi, 207, 208. Martyrum sanguis in veneratione habitus a Christianis, iii, 518. Martyrum memoria, xii, 298, 299. Martyrum octo basilica, xxi, 139, 160. Martyrum viginti basilica, xix, 241. Memoria celeberrima apud Hippocnem, iv, 249, 250. Martyrum memorias honorant Christiani, ii, 411, 412. Martyrum memorias cur celebrant Christiani, xxviii, 531. Quomodo religioni Christiane invidiam erare conatur Hermes ob memorias Martyrum, ii, 408, 409. Memoria tantum Martyribus fabricantur, non templa, iv, 259, 260. Quare altaria super corpora Martyrum, ii, 412. Martyribus templa, altaria, sacerdotia, sacrificia non constituuntur, ii, 411, 412; iv, 259, 260; xx, 432; xxi, 143. Sed ipsi Deo, xxviii, 531, 533. Martyres nec divinis honoribus, nec humanis honoribus colunt, xxviii, 532. Laudandi Martyres et amandi, Deus Martyrum colendus, xx, 434. Martyr in Domino laudatur, cum de illo Dominus laudatur, xxi, 113. Martyrum laudes in Deum recidere, *ibid.* 118. A sacerdote qui sacrificat non invocantur Martyres, sed tantum nominantur, iv, 360. Martyres ad altaris sacramenta suo proprio loci recitant, xx, 432, 498; xxi, 146; xxi, 324. Martyres dum recitant, non pro illis orant, xix, 356; xx, 498, 505; xxi, 16. Pro Martyribus non orant, xxi, 209. Injuria est pro Martyre orare, xix, 356. Orationibus propiciatur Deus, iv, 278. Martyres advocati nostri, et tamen nos advocati noster Christus, xx, 505. Martyres adluc tristes sunt, quia interpellant et genunt pro

nobis, x, 212. Martyres miserantur nos, nec precantur pro nobis, xx, 484, 485. Temporalia beneficia per Martyrum orationes cur Deus impertit, xxi, 57. De hac re apta similitudo, *ibid.* Martyres quomodo adiant vivis adiuvandi, xxvi, 622. Angelicis operatiombus tribui possunt visa tum vivorum, tum mortuorum, *ibid.* 619, 622. Per Martyres non omnibus sanitas, sed eorum imitatoribus immortalitas datur, xx, 511. Si accipimus digni sumus, per sanctos Christi petamus, xxi, 186.

Martyrum merita cur maxime per eorum memorias commendat Deus, xxvi, 622. In multis Martyrum memorias torquentur demones, et de corporibus possessis eiciuntur, ii, 411. Idei in Martyres convertisse Christianis calumnialatur Faustus, xxviii, 531. Longe dignius honorantur Martyres quam dii Paganorum, iv, 259. Martyrum memoria delubris deorum successerunt, ii, 409. Libelli in ecclesia recti de laudibus Dei per Martyres, xviii, 357; xx, 513; xxi, 451, 452. Martyrum utilitas celebrantur, xxvii, 120. Convivia in nataliis Martyrum latitiam nominabant qui ea celebrabant, xxxviii, 346. Quare epulae ad memorias Martyrum delate, ii, 412. Ad ea a Christianis medicamina non sunt delata, *ibid.* Quocumque adhibentur religiosorum obsequia in Martyrum locis, ornamenta sunt memoriarum, non sacrificia mortuorum, *ibid.* Solemnitates Martyrum insulant Christiani quidam luxurii suis, ix, 553. Qui vult recte celebrare natalia Martyrum, desideret imitationem Martyrum, *ibid.* 357. Honores et non imitari, nihil est aliud quam mendaciter adulari, xxi, 160. Solemnitates Martyrum cur instituit, et quomodo celebranda, xx, 428, 433, 484; xxi, 139, 160. *Vide FESTIVITATES.*

Martyres imitandi, xlii, 197, 198; xxi, 63, 90, 312, 313. Viam duram post Christum tenuerunt, et nobis inierunt, xxi, 90. Martyres aromatata, xx, 400. Martyres contemptum mundi exemplo docent, xxi, 104, 103. Patientia exemplum nobis in ipsis praesitum, xx, 499. Martyrium in quotidianis tentationibus, xxi, 143, 146. Martyr hinc exit,

fato fit et massa discretio, sed ex merito fit, 198. Martyrium in lecto, xx, 513. Martyrium, ignis per quem unusquisque opus probatur, iv, 217. Martyrum passio et merces praedicta in Psalmo CXXV, xxvi, 426. Martyres in ariete rubricato, vi, 273. Margurali in ariete rubricato, vi, 273. Martyrum passio sanguine Christi sulore significata, x, 394; xxi, 359. Martyres sancti, testes Dei, nec vivendo morerentur, moriendo vivere mauerunt; nec timendo mortem negant vitam, amando vitam, contempserunt mortem et vitam, xxxi, 226, 227. Quod erogaverit Christus Martyribus, desit eis unde reddere Christo; vox enim Martyrum est: *Nisi Dominus erit in nobis, fortasse vivos absorbuissent nos, ibid.* 153. Crediderunt reges, qui primo persequendo fecerunt Martyres, *ibid.* 390. Contemptus est a Martyribus amicus dicitur foret, *ibid.* 422. Quod Patriarchae susceperunt, quod Propheta ante testati sunt, Angeli fundaverunt, Apostoli firmaverunt, Martyres patiente confessi sunt, xxvii, 71. Pretiosa mors sanctorum Martyrum, eo quod praesertim supplicio, ut Christus, affecti fuerunt, *ibid.* 318. Quomodo agenda festa Martyrum, xxi, 201. Martyrum exemplum stimulus ad bene vivendum et vigilandum contra diabolum, *ibid.* 202. Sermo in natali Martyrum, non xxi, 318. Sermo de pluribus Martyribus, xxii, 439. *Vide notam inferiorem.*

MARTYRIAS haeretici, errores Massilianorum seu Euchariarum admittabant, xx, 239.

MASTISSAE regnum in Africa, ii, 163.

MASSA una perditionis in qua omnes concreti, xxv, 162. Massa tota vitata, xxxv, 306. Massa peccati, massa irae, xxv, 305. Massa perditionis unde electi sumus, *ibid.* 390. Non injuste toti massa supplicium damnationis redderetur, xxxvii, 487. Ex ea non solum qui Christiani non sunt, sed et qui non esse possunt, iuste damnatur, *ibid.* Eiusdem damnati si nullus liberaretur, iustitiam Dei iudicium nemo juste reprehenderet, xxxvii, 32, 74. E massa discretio, in alia Dei iudicia referenda, xxxvii, 434, 435. Non ex meritis, fortuna, aut

fato fit et massa discretio, sed ex merito Dei beneficio, *ibid.* 454. Cur omnes a massa non liberentur, sed quidam in ea relicti, *ibid.* 434, 435. *Vide GRATIA.* MASSA CANTUA plus habet quam centum quinquaginta Martyres, xvii, 412; xxi, 465; xxi, 81. Floruit Uticensis Massa candida, xxi, 109.

MASSILIANT haeretici, xxvii, 249. MASSIE PARITRE interfectio, iii, 393.

MASSILIENSIS sententia de peccato originali, de gratia regenerationis, xli, 260, 261, 269. de praedestinatione, *ibid.* 269, 270, 272. Massiliensium et aliorum quorundam in Gallis sententia de praedestinatione et vocatione, xli, 263. De voluntate salvandi canones, xli, 263. De voluntate salvandi praedestinationum, *ibid.* 263, 270, 271, 273, 274. De electione ex praevius bonis aut malis, quae parvuli si diutius vixissent perpetraturi erant, *ibid.* 263, 264. De proposito vocalis gratiae, *ibid.* 267, 269. De morte Christi pro universo humano genere, *ibid.* Christi pro universo alio et non aliis 265. De predicatione alio et non aliis 270. De duobus, quae salutem humanam operantur, gratia et hominis obedientia, *ibid.* 265, 266. De libertate hominis ad bonum et ad malum faciendum, *ibid.* 263. De sufficientia hominis ad bonum opus incipientium et perficendum, *ibid.* 270. De initio bonae voluntatis, *ibid.* 270. De perseverantia, xli, 272. Massilienses rejiciunt testimonium ex lib. Sappientiae, tanquam ex libro non canonico, xli, 273. Massiliensium sententia recessibilis quatenus a Pelagianis recessibilis quatenus a Pelagianis ista Pelagianus, xxxvi, 56. Reliquia ista Pelagianus, tanquam perniciosa, xxi, 306. In reliquis Pelagianae pravitatis, non medicis virulentis libra apud Massilienses nutritur, *ibid.* 266. Massilienses contrarium patant Patrum opinionem et Episcopalis sensum, quidquid Augustinus in libris suis adversus Pelagianos, de vocatione electorum secundum,

Massiliensium sententia partim Catholica, partim Pelagiana, xli, 269. Massilienses quatenus a Pelagianis recessibilis quatenus a Pelagianis ista Pelagianus, tanquam perniciosa, xxi, 306. In reliquis Pelagianae pravitatis, non medicis virulentis libra apud Massilienses nutritur, *ibid.* 266. Massilienses contrarium patant Patrum opinionem et Episcopalis sensum, quidquid Augustinus in libris suis adversus Pelagianos, de vocatione electorum secundum,

dum Dei propositum disputavit, *ibid.* 293, 269. Massilienses, nonnullis exceptis in factis et dictis omnibus Augustinum admirantur, *ibid.* 276. Ac nominatim sanctus Hilarius Arelatensis episcopus, *ibid.* 267, 268. Massiliensium nonnulli recensio libro de Corruptione et Gratia intelligentes faciunt, *xli.* 260. De reliquis Massiliensium dogmatibus. *Vide* **FIDES, GRATIA, PREDESTINATIO, PERSUASIVITAS** et **Epistolae Prosperi** et **Hilarii ad Augustinum, ibid.**

Massiliensibus pauci audent contraire, *xli.* 266. Prosper imparem se dicit ad agendum contra Massilienses, *xli.* 266. Augustinum rogat ut Massiliensibus responderet, et questiones proponi quibus velit responderi, *ibid.* 266, 267. Massilienses cum Augustini dictis moverentur, maluerunt tarditatem suam culpae, et apertorem ejus expositionem postulare, quam non intellecta reprehendere, *ibid.* 260. Massilienses isdem moti sunt, quibus Adumertini: et illorum quaestiones in libro de Correctione et Gratia plene respondent, *ibid.* Massilienses et qui cum eis consentiunt, egregii sunt in omnium virtutum studio viri, et eorum auctoritatem simpliciores sine iudicio sequuntur, *xli.* 260, 261. Ex his sunt quidam episcopi, *xli.* 266. Massiliensium sententia de discrimine gratiae hominis innocens, et hominum, *xli.* 273. Massilienses quomodo intantur auctoritate, *ibid.* 262, 275. Quomodo velint sententiam Augustini, etiam si vera sit, nullo periculo contingi, ac non nisi periculosae exponi, *ibid.* Massilienses patet Hilarius sola superari ratione non posse, nisi et addatur auctoritas, *ibid.* 276. Plures Massilienses sunt tales ut, Ecclesiastica consuetudine licet sumam reverentiam necesse sit exhibere, *xli.* 267.

MASSILIENSIS MARTYRES, xx. 489.
MASCALA, xxxi. 446; **xxxiii.** 405.
MASCUTUS et **formis**, nonnulli secundum corpus fieri potui, *v.* 247, 248.
MATER DEORUM TERRA, ii. 292. *Vide* **BERECYTHIA.**

MATERUM libidines plerumque fetus prodiunt, *xxx.* 456, 457. Matris anima sic vel sic affecta aliquibus velut inducere qualitatibus solum potest, *iii.* 105.

Matris escam incarnantis; et ex ipsa inefficentis, cum Verbo incarnato comparato, *xxx.* 28. Matrem exedere Ecclesia prohibet, *xxxviii.* 376. Matris conjugium malefictum in decem filios, *vi.* 455. Mater a filio contumeliose affecta, *xii.* 153. Sibi ipsi mortem laqueo consciscit, *ibid.* Etque ac ceteris liberis male precata exaudilur, *ibid.* *Vide* **PARENTIS.**

MATER Christi commendata ab ipso mortuente, *xx.* 154. Materiam propinquitate nihil Marie proficiunt, nisi felicitas Christum corde quam carne gestaret, *xxvi.* 285. Mater et soror et frater Christi quomodo quis esse possit, *xii.* 135. Refelluntur Manichaei asserentes Christum non habuisse matrem, *xxxii.* 343.

MATERIAM tanquam coeternam Deo conjungunt quidam Gentilium, *xxxix.* 386. Materies ex qua mundus factus, nec omnino nihil est, nec Deo coeterna, nec ab alio quam a Deo facta est, *xxxix.* 341. Concreta est cum mundo, *ibid.* Materies coeli et terre simul cum eis, et non ante esse creata, *xx.* 122. Materies non dicitur informis rerum, formam capax et subiecta Creatori, in omnia esse convertibilis, quae placent fieri Conditor, *ibid.* Materia informis non est omnino nihil, *xxv.* 325. Sed medium quod inter formatum et nihil, *ibid.* 327, 328. Materia facta est ex nihilo, et ex materia quanta, *ibid.* 329; **xxxvi.** 423. Materia informis non est prior temporis formati rebus, *v.* 177, 434, 435. Hanc Deus simul rebus concecrevit, *ibid.* 214. Nullam naturam materia esse potest, nisi a Deo, *ibid.* 177.

Materia quibus nominibus designatur, *xxxvi.* 423. Materia congruentis aequae nomine, quam aëris nuncupata est in lib. *Genes.*, *v.* 420. Conerit humana mens materiam vel nosse ignorando, vel ignorare noscendo, *xxx.* 825. Materies fides, informata, et servitius sub artifice insinatur, *v.* 420.

MATERAS fuit pater Jacob et avus Joseph, secundum Matthaum, *xlii.* 522, 523.

MATHEMATICORUM divinationes, *xxv.* 148. Mathematicorum scientia incerta et vana, *ii.* 923, 923; **xxxviii.** 29. Mathematicorum error et ignorantia in ge-

metria, *ii.* 217. Mathematicorum de fato fati doctrina ex ipsorummet factis ostenditur, *xli.* 365. Quomodo peritia Mathematicorum tentatur, *ii.* 227. Mathematici unde alienatum verum dicunt, *v.* 218; **xxxviii.** 223. Societas inter demones et Mathematicos, *iv.* 485, 486. Illuduntur ab angelis pravaricatoribus, quocreduntur Mathematici, *ibid.* Mathematici, sive qui ipsos consulant, reprehenduntur, *viii.* 226; *ix.* 148; *xli.* 265. Mathematicos et arripissent aut maleficos Mathematicos, est fornicari cum demoniis, *xviii.* 238. Mathematici, etsi verum dixerint, fugiendi, *iv.* 485; *v.* 219. In malefactis ingerunt Mathematici accensandum potius Deum auctorem siderum, quam hominem scelerum, *v.* 217. Mathematici causae orandi nihil auctere conantur, *ibid.* 216, 217. Mathematicorum deliramentis si credimus, a libero arbitrio naufragamus, **xxxviii.** 503. Frustra obijciunt et nos ad solis et lunae computationem Pascha celebrare, *ibid.* Mathematicus ad meliora conversus, *ix.* 148. Mathematicorum codices, necesse, *xv.* 33. Mathematici non appellati sunt a veteribus, qui nunc appellantur, **xxxviii.** 28. *Vide* **GENETHLACI.**

MATHESIOS prevalere volebat Priscilianus, *xxix.* 434, 435.

MATHUSALAM qui quatuordecim annos vixit post diluvium, *iii.* 238. An diluvio supervixerit, nec ne, praeter fidei periculum queritur, **xxxv.** 170. Mathusalem sex annos ante diluvium secundum Hebraeos codices et *LXX* defunctus est, *iii.* 245; *vi.* 117.

MATRIMONIUM unde appellatum, **xxxvii.** 400. Matrimonium dicitur Manichaei, quare, **xxxix.** 322. Matrimonium triplex bonum, fides, proles et sacramentum, *vi.* 453. Quid attendendum in illo triplici bono, *ibid.* Matrimonium juramento firmatum, **xxxviii.** 314. Tabule matrimoniales, *xx.* 466; *xxv.* 213. Is subseribit episcopus, *xxx.* 187. Conjugale decus in officio regendi matrimonium et suscipiendorum liberorum, *xxv.* 134. Quae fidelium in usu matrimonium debet esse voluntas, **xxxiv.** 195, 200. Procreatio filiorum una est miscenda carnis legitima causa, *xxvi.* 240. In officio gignendi filios nullum est peccatum,

v. 238. Matrimoniales tabulae fuerunt, liberorum procreandorum causa, *xvii.* 237, 238, 479; *xviii.* 123. Veniale peccatum quondam in usu matrimonium, *xviii.* 124; *xx.* 466; *xxv.* 149, 150. *Vide* **Uxor.** Matrimonium non est, ubi datur opera ne uxor sit mater, **xxvii.** 390. Quae tunc fit uxor, *ibid.* Nuptiarum bonum non extinguit, sed modificat conjugium consensum carnalem, *xi.* 529. *Vide* **CONJUGIUM, NUPTIAE.** Injusti mariti servientes in uxores adulteras, cum sint et ipsi adulteri, *xxvi.* 403. Mariti ad parcendum adulteris uxoris, non licentia libidinis, sed cura pietatis adiutorum, *ibid.* 413. Matrimonium intere cum indissolubile sit, *ibid.* 80.

Matrimonium indissolubile, **xxxiv.** 201, 202. Verba quibus indissolubilitas matrimonii exprimitur, et Deo et Adam tribuit Scriptura, *v.* 473. Matrimonium lapsurum a proposito fornicarum non dissolvitur, *xxxv.* 345, 346. Mortuo viro fieri verum coniugium potest, cum quo prius adulterium fuit, **xxxv.** 202. Coniugentia ex consensu non dirimit matrimonium, *ibid.* 205. Nec mutuum castitatis votum, *ibid.* Nec sterilitas conjugii, *ibid.* 204.

MATHIAS Manichaeorum secta, **xxvii.** 232; **xxxvii.** 260.

MATTHEUS dicitur Hebraeo scripsisse eloquio, *xiii.* 347, 348. Ceteri Graeco, *ibid.* 347. Matthaeus narrantum suscepit incarnationem Domini secundum stirpem regum, *xiii.* 348. et generationem ejus secundum carnem, *ibid.* 401. Matthaeus et Lucas humanitatem Christi maxime commendaverunt, *ibid.* 349. Matthaeo loqui assignatus est, *v.* 399. Matthaei auctoritas contra Faustum asseritur, **xxxviii.** 460.

MATTHEUS episcopatum perdit Apostoli accepit, **xxxii.** 9.

MATHEA dea Melicertis mater, *iv.* 450. Perfecta frumentis maturescentibus, *ii.* 176.

MAURENTIUS episcopus, *xl.* 393.

MATER et **Numide** quid dicitur sunt paucis Byssacensis et provincialibus, **xxxix.** 522.

MAURITANIA, *vii.* 303. Mauritania Caesariensis, **xxxii.** 94, 936. Mauritania Caesariensis occidentali quam meridiana

num Gratiani fratrem pellit, *ibid.* A Theodosio interceptus est, *ibid.* 269.
MAXIMUS presbyter, xi, 389, 424.
MAXIMUS Pitaveasis episcopus, viii, 98.
MAXIMUS Madauraensis, xxxviii, 288, 290.
MAXIMUS presbyter de schismate ad Ecclesiam rediit, xxxiii, 374.
MAXIMUS presbyter ad quem Cyprianus scribit, xxxi, 373.
MAXIMUS ad Hierosolimam ab Augustino missus, xxxix, 313.
MAXIMUS ab Ariana haeresi in seculo seculi conversus, xi, 376, 377. Suadet ut totam domum suam, et quos perverterat, ad Ecclesiam reducere nitatur, xi, 371, 376. An epistolam ipsi datam gratanter acceperit, solliciti sunt Alypius et Augustinus, *ibid.* 377.
MAZROTH, vii, 95, 96.
MEDEA, xiv, 37, xxxix, 328. Medea volans, xv, 53, 469.
MEDIATOR unus versusque est pro quo nullus interpellat, sed ipse pro omnibus, xxxvi, 264, 265. Mediator vite Christianus, mediator mortis diabolus, xxx, 308, 309, 310. Mediator vite mediatorum mortis expurgavit, quomodo, *ibid.* 311, 312. Mediatoris officium quid importat, ii, 487, 442. Mediator Dei et hominum, quid, xvii, 394, 395; xx, 233. Oportet ut Mediator habere aliquid Deo simile et aliquid simile hominibus, xxx, 285. Christianus mediator in quantum homo, xx, 568. Mediatoris necessitas, xix, 330; xx, 569. Mediator quomodo superbiam captivatoris, humiliat redemptoris destruxit, xxxiv, 187. Mediatoris mysterium antiquis per prophetas, nobis per Evangelium praedicatur, xlii, 208. Per Mediatorem cur Angeli non eriguntur, xvi, 350, 351; xvii, 104. Quid gratia Mediatoris nobis praestet, ii, 490. Mediatori tanto tenacius inhaerendum est, quanto majoris diemonum potestatem in hac aera videmus, iii, 434. Per Mediatorem unum ex multis colliguntur in unum, xxx, 306.
MEDICAMENTA quaedam sunt, quotidianae refectiones indigentiarum, xi, 68. Medicamentum medicatum a sapiente, ix, 37. Medicamentum suum in

Scripturis habet omnis morbus animi, viii, 60; xvii, 431. Medicamenta ipsa tormenta sunt, iv, 285.

MEDICUS et duo sunt officia unum quo sanatur infirmus, alterum quo sanus custoditur, vii, 175, 176. Medicina non ideo negligenda est, quia nonnullorum est insauabilis pestilentia, xxxix, 173. Medicina quanto plus laudatur, tanto magis morbus a quo sanat viluperatur, xxxvii, 418. Medicina cum agricultura confertur, v, 418. Medicus invenit nullas cogunt multorum experientia morborum, xi, 475. Deus non sicut medicus aegrotum quem sanavit, dicitur, xxxiii, 501. Medicina post peccatum non respicienda, xvii, 320. Medicina quotidianam in Dominica oratione, *ibid.*

MEDICUS proprie, quis, xx, 462. Medicorum ars est, quos videntur nimis agritudine laborantes, ab his esse prohibere escis, quae sunt perniciosi saluti, ut aut periculum vitae possint aut mortem, xxxii, 33. Medicus etiam cum saeculo, tolerandus, xi, 66. Artis est, non crudelitas, nondum sano negare aliquid ut sanus possit omnia, xx, 512. Medicus crudelis est, qui exaudit hominem et parit vulnere et putredini, vii, 539. Tanto amplius laudatur medicus, quanto plus desperatur aegrotus, x, 415. Medicum suspiciens, cum spe aegrotat; per insaniam cadens, desperat, xix, 481. Egroti enim medico concordia, xix, 247; xxx, 389. Medicus corporis cur non semper sanat, xi, 66. Deus et corpus curat, et gratis, *ibid.* 67. Medicorum more Deus nobiscum agit, vii, 539.

MEDICUS Christus, xviii, 439, 441, 442. Hominem curare venit, viii, 54; x, 378. Amarum poculum prior medicus bibit ne libere timere aegrotos, x, 482. Quod medicum occidit aegrotis, hoc ei valuit ad medicamentum, xi, 284. Sanguis medicus medicamentum suo interfectori, xix, 481, 486. Christi medici ars commendata in curatione Pauli, xxi, 174; xix, 490. Omnipotenti medico nullus languor insusualis, xi, 66. Medicus ipse sanus est, xi, 375. **FIDE** **CARISTUS**. Medici comparatio, xviii, 88, 370. Medici predicatoris verbi, x, 241. Medicorum nomine, superbi significati, x, 241.

MEDIOLANUM, xix, 516. Mediolani invente reliquie, xxi, 143. Mediolani memoria sacrorum, ubi deaconos mirabiliter et terribiliter confentur, xxxix, 84.

MEDITATIO Dei interiores affectiones, et delectationes quasdam suas habet, x, 216. Meditatio legis Dei, xi, 473, 493.

MEDICUS esse dicitur Deus, asperuatur omnibus consulens, quomodo ille quod in medio est paria habet spatia ad omnes fines, viii, 326; x, 378. In medio esse dicitur cui honor praecipuus exhibetur, xi, 230.

MEDORUM imperium ad Persas translatum, ii, 173.

MEGALUS Calamensis episcopus, primus Numidiae, ordinator Augustini, xxxii, 160; xxxiii, 55. De Augustino adhuc presbytero scripsit in malam partem, xxxii, 160. A sancto concilio, de hoc quod iura in Augustinum peccavit, veniam petivit et meruit, xxxii, 160; xxxviii, 441. Megalii mors, xxxviii, 441.

MELCHITES episcopus, xi, 389, 424.

MEL. Hymenium acriter dulcis, ii, 122. Mel scholasticum, *ibid.* 121. Mel de petra, sapientia Christi, x, 122. Similis meli est aperta doctrina sapientiae; favo vero doctrina quae de abstrusioribus sacramentis exprimitur, xi, 491.

MELANIA, xxxix, 439, 440; xli, 144. Filia Albini, uxor Piniani, xxxiv, 110. Melania in monasterio vixit, xxxix, 216. Melania cum Albina ex Piniano Thagasto commemoratur, xxxix, 430. Melaniae temperantia in flenda obita Melanici filii Publicae, *ibid.* 216. Melania laudata est ab Augustino, xli, 125.

MELANESTHUS sextus decimus rex Aethiopiensium, iiii, 437, 438.

MELANTONICUS conjux regis Crisii, relecta in deorum numerum, iiii, 439.

MELCH, xli, 523.

MELCHIADES presbyter Marcellini episcopi Romani, ipse postea Romanus episcopus, xxxix, 129; xxxiii, 27, 70. Praefuit concilio quo Caecilianus absolutus est, xxxi, 129; xxxiii, 27, 70; xxxix, 203. Melchias concilium diem et coasules habet, xxxiii, 112. Melchiamdem traditionis erimine accusant Donatista, xxxii, 129; xxxiii, 83, 84, 85, 109.

A traditionis erimine vindicatur, xxxiii, 27, 109. Melchias iudicium pro Caeciliano, *ibid.* 79. Quo tempore habitum, xxxiii, 156. Hoc iudicium non usurpavit, xxxviii, 432. Melchias iudicium pro Caeciliano destruire volebant Donatista, xxxiii, 87, 109. Melchias Caecilianum in episcopatu confirmat et Donatum improbat, xxxviii, 425.

Melchias filius Christianae pacis, pater Christianae pacis, quos communicatiois oblituit etiam iis quos a Majoriano ordinatos esse constaret; ita ut quibusdamque locis duo essent episcopi, quos dissentio genuisset, cum confirmari vellet, qui fuisset ordinatus prior, xxxviii, 434.

MELCHISEDECH utrum homo an Angelus fuerit, a nonnullis dubitatur, vi, 151, 152. Melchisedech gessit typum Christi, v, 92. Eius sacerdotium figuratum, vi, 406. Sicut et Eucharistiam dum panem et vinum oblituit, iiii, 324.

MELCHISEDECIANUS haereticus, Melchisedechi sacerdotem Dei excelsi, non hominem fuisse, sed Virtutem Dei esse arbitrabantur, xxxvi, 226.

MELCHA verbo Hebraeo Chorus significatur, x, 229.
MELIETUS haereticus, a quo Meletiani, qui nunc Ariani dicuntur conjuncti, xxxii, 236.

MELICRETES filius Athamantis regis, in deorum numerum reatus, iiii, 430.

MELLOSA dea, mellicis curam habens, ii, 214.

MELIORUM utilitas in Ecclesiastico cautio, xxv, 298. Melodia patris quam rebus allici, peccatum est, *ibid.*

MELONITANUS, xi, 27.

MELOS. De melo sex libros scribere dum cogitaret Augustinus, negotia cum alto averterunt, xxxix, 251.

MELIA, **MELITIA**, xxxii, 400, 431, 465.

MEMBRA alia ad usum, alia ad decorem, xx, 225. Membra corporis, sunt interioris curam vel habitaculum, vel organum, xviii, 165. Membra corporis, praeter ea quae libidini servantur a voluntate moventur, iiii, 129, 205, 207. Quae autem libidini servantur, ad arbitrium voluntatis nota fuissent si homo non peccasset, *ibid.* 207. Julianus pudorem